

Beleidsregels maatschappelijke ondersteuning Stede Broec 2025

Het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Stede Broec,

gelet op:

- Artikel 4:81 van de Algemene wet bestuursrecht, waarin is bepaald dat een bestuursorgaan beleidsregels kan vaststellen met betrekking tot de uitoefening van een hem toekomende bevoegdheid;
- De artikelen 2.1.3, 2.3.2 en verder van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015, waarin de verantwoordelijkheid van gemeenten voor maatschappelijke ondersteuning is geregeld;
- De Verordening maatschappelijke ondersteuning Stede Broec 2025, waarin de mogelijkheid geboden wordt nadere regels te stellen over de uitvoering van de Wmo;

overwegende dat:

- Het wenselijk is om duidelijkheid te bieden over de wijze waarop het college invulling geeft aan zijn bevoegdheden op grond van de Wmo;
- Beleidsregels bijdragen aan een transparante en consistente uitvoering van de verordening en daarmee aan rechtsgelijkheid voor inwoners;
- De ondersteuning gericht moet zijn op het bevorderen van zelfredzaamheid en participatie, met oog voor maatwerk en de eigen kracht van inwoners;

B E S L U I T:

vast te stellen

Beleidsregels maatschappelijke ondersteuning Stede Broec 2025

Hoofdstuk 1 Algemeen

Doel en grondslag van de Beleidsregels

De Beleidsregels maatschappelijke ondersteuning Stede Broec 2025, hierna: beleidsregels) bevatten regels voor het hanteren van de verordening ten behoeve van de uitvoering van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015). Zij vormen het sluitstuk van de lokale regelgeving op het gebied van de Wmo 2015.

De grondslag voor deze beleidsregels wordt gevormd door de Algemene wet bestuursrecht, de Wmo 2015, de Verordening maatschappelijke ondersteuning 2025, en het Financieel besluit maatschappelijke ondersteuning.

In deze beleidsregels legt het college uit hoe het gebruik maakt van de verschillende bevoegdheden die het in dit verband heeft en hoe het diverse wettelijke omschrijvingen interpreteert. Dit bevordert de uniformiteit van het gemeentelijk handelen. En bovendien draagt het bij aan de transparantie bij de uitvoering van de wet en de rechtszekerheid voor de inwoners. Altijd moet echter in het achterhoofd worden gehouden dat de Wmo 2015, maatwerk veronderstelt en dat de toepassing van de beleidsregels, zeker waar het de verstrekking van een maatwerkvoorziening of pgb betreft, wordt afgestemd op de individuele situatie van de cliënt.

Kernbegrippen

In de wet en in de verordening wordt een aantal begrippen gebruikt, die centraal staan in de ondersteuning in het kader van de Wmo 2015.

Deze begrippen worden hieronder verder uitgewerkt.

Artikel 1. Aanvaardbaar niveau

Het aanbieden van maatschappelijke ondersteuning gebeurt met het streven om de persoon op een aanvaardbaar niveau van participatie en zelfredzaamheid te laten komen en houden. Het gaat dan om een niveau dat bij zijn situatie past. Een aantal factoren speelt een rol bij de vraag of er sprake is van een aanvaardbaar niveau. Zo gaat het om de situatie van de betrokkene voordat hij geconfronteerd werd met zijn beperkingen. Maar ook om de situatie van personen in vergelijkbare omstandigheden en in dezelfde leeftijdscategorie die geen beperkingen hebben. En de eigen mogelijkheden van de cliënt, al dan niet met hulp van zijn informele netwerk, spelen hier een rol.

Aanvaardbaar wil van de andere kant zeggen, dat de persoon zich er soms bij neer moet leggen dat er belemmeringen blijven, of dat hij zich enige beperkingen zal moeten getroosten. De door het college te bieden ondersteuning beperkt zich in die zin tot wat noodzakelijk is in het licht van de versterking of het behoud van zelfredzaamheid en participatie. De ondersteuning gaat niet zover dat het college rekening kan en moet houden met wensen van de cliënt, wat betreft bijvoorbeeld persoonlijke voorkeuren, smaak, comfort en gewoontes.

Artikel 2. Algemeen gebruikelijk

Als een voorziening als algemeen gebruikelijk beschouwd kan worden dan betekent dit dat het college geen maatwerkvoorziening hoeft te verstrekken. In die zin is het een criterium om te voorkomen dat het college een voorziening verstrekt waarvan, gelet op de omstandigheden van de persoon met een beperking, aannemelijk is dat hij/zij hierover ook kon beschikken als er geen sprake was van een beperking.

Bij de beoordeling of een voorziening algemeen gebruikelijk is moet altijd gekeken worden naar de algemene situatie. Daarnaast moet ook beoordeeld worden of de voorziening ook algemeen gebruikelijk is voor de specifieke aanvrager. Het gaat zowel om de voorziening als zodanig als om de kosten. Te denken valt aan aspecten als de vraag of de voorziening specifiek is ontworpen voor mensen met een beperking en de vraag of de voorziening gewoon verkrijgbaar is.

Een algemeen gebruikelijke voorziening is een voorziening die niet bij wet, waaronder de Wmo 2015, wordt aangeboden en die, indien voorhanden, in redelijkheid een oplossing kan bieden voor de ondersteuningsbehoefte van de cliënt.

Het kan gaan om voorzieningen die:

- niet speciaal zijn bedoeld voor mensen met een beperking;
- daadwerkelijk beschikbaar zijn;
- een passende bijdrage leveren aan het realiseren van een situatie waarin de cliënt tot zelfredzaamheid of participatie in staat is en;
- financieel gedragen kunnen worden met een inkomen op minimumniveau en naar algemeen aanvaarde maatschappelijke opvattingen onder de gehele bevolking gangbaar is te achten.

Te denken valt hierbij aan voorzieningen zoals een verhoogd toilet, een 1-greeps mengkraan, een elektrische of inductiekookplaat, een fiets met trapondersteuning, een auto. Maar ook om diensten, zoals bijvoorbeeld een boodschappendienst, maaltijdvoorziening, een klussendienst die via een thuisorganisatie worden aangeboden, hondenuitlaatdienst, niet-wettelijke kinderopvang, voorzieningen die via een aanvullende ziektekostenverzekering worden aangeboden, alarmering etc.

Daarnaast zijn er kosten waarmee iedereen te maken kan krijgen. En dus niet specifiek te maken hebben met iemands beperking. Het gaat hierbij bijvoorbeeld om de kosten die samenhangen met het gebruik van een algemeen gebruikelijke voorziening of algemene voorziening, of de kosten van een verhuizing. Wel zal altijd in relatie tot de individuele situatie van de cliënt bekeken worden of de voorziening of de kosten ook in de concrete situatie algemeen gebruikelijk zijn.

De kosten van het gebruik van de eigen auto zijn wel algemeen gebruikelijk voor de middellange en lange afstanden, maar niet voor een bestemming op korte afstand waar iemand zonder beperkingen lopend of op de fiets naar toe zou gaan. De korte afstand is de afstand die normaal gesproken niet per auto wordt afgelegd en waarvoor bijvoorbeeld ook het collectief aanvullend openbaar vervoer (Regiotaxi) niet adequaat is. De korte afstand wordt door gezonde mensen lopend of met de fiets afgelegd, door mensen met een beperking wordt hier vaak een scootmobiel voor gebruikt.

Ook de financiële mogelijkheden van de cliënt kunnen hierbij een rol spelen. Hierbij geldt dat het aan de cliënt is om aannemelijk te maken een (in beginsel) algemeen gebruikelijke voorziening voor hem niet tot de (financiële) mogelijkheden behoort. Dit is uitdrukkelijk aan de cliënt. Want bij het onderzoek naar de vraag of een voorziening voor een ieder als algemeen gebruikelijk beschouwd kan worden, mag het inkomen en/of vermogen geen rol spelen. De financiële situatie speelt dus alleen een rol als een cliënt betwist dat hij een algemeen gebruikelijke voorziening kan betalen.

In zo'n geval kan het inkomen van de cliënt een rol spelen, maar ook het feit dat hij door een schuldsaneringstraject of beslag op zijn inkomen geen financiële ruimte heeft om te sparen of een lening af te sluiten. Als er sprake is van een plotseling optredende, onvoorziene noodzaak kunnen voorzieningen of kosten, die normaal gesproken als algemeen gebruikelijk worden aangemerkt, dat toch niet zijn. Zo is een verhuizing die plotseling noodzakelijk is omdat iemand een hersenbloeding heeft gekregen, niet

algemeen gebruikelijk. Hetzelfde kan gelden als een voorziening plotseling noodzakelijk is en deze een recent aangeschaft algemeen gebruikelijk middel (bijvoorbeeld een fiets), vervangt.

In de afweging of iets algemeen gebruikelijk is en of dit gedragen kan worden door iemand met een minimum inkomen kan ook de aanschaf van een tweedehands voorziening meegenomen worden. Als dit een adequate oplossing kan zijn voor een probleem ziet het college hierin een juiste afweging met betrekking tot het feit of een voorziening algemeen gebruikelijk is.

Artikel 3. Samenhang

Bij het stellen van een indicatie voor één of meer maatwerkvoorzieningen wordt rekening gehouden met de resultaatgebieden. Het kan zijn dat dit door verschillende aanbieders geboden wordt. In sommige gevallen zal het voor de samenhang in de ondersteuning aanbeveling verdienen om een aanbieder uit te kiezen die één of meer onderdelen kan bieden. Dit wordt in overleg met de cliënt bepaald, waarbij de cliënt de keuze maakt voor de gewenste aanbieder. Maatwerkvoorzieningen worden ingezet voor zover andere mogelijkheden (zoals bijvoorbeeld gebruikelijke hulp, mantelzorg en algemene voorzieningen) niet mogelijk zijn of onvoldoende tegemoetkomen aan de belemmeringen van cliënt.

Ook wordt gekeken naar de mogelijkheden om door middel van samenwerking met zorgverzekeraars en zorgaanbieders als bedoeld in de Zorgverzekeringswet en partijen op het gebied van publieke gezondheid, jeugdhulp, onderwijs, welzijn, wonen, werk en inkomen, te komen tot een zo goed mogelijk afgestemde dienstverlening met het oog op de behoefte aan verbetering van zijn zelfredzaamheid, zijn participatie of aan beschermd wonen of opvang. In sommige gevallen zijn cliënten aanvullend verzekerd waardoor zij een beroep kunnen doen op voorzieningen vanuit de zorgverzekering.

Artikel 4. Eigen kracht

Het college hoeft alleen een maatwerkvoorziening te verstrekken als het (onder andere) van oordeel is dat iemand niet op eigen kracht in staat is tot zelfredzaamheid of participatie. Of als iemand niet is aanwezen op beschermd wonen of opvang, vanwege de eigen kracht.

De eigen kracht van de cliënt heeft betrekking op de mogelijkheden van de cliënt om zelf bij te dragen aan het verbeteren van zijn situatie. Het wordt gezien als normaal om je in spannen om je eigen situatie te verbeteren. Of dat je iets doet voor een partner of een familielid. Het uitgangspunt hiervoor ligt in de considerans van de Wet. Daarbij heeft de gemeente de verantwoordelijkheid om te bevorderen dat burgers en hun omgeving hun eigen probleemoplossend vermogen benutten en versterken. En dus niet, of zo min mogelijk, aangewezen zijn op maatschappelijke ondersteuning.

De eigen kracht is afhankelijk van de individuele situatie van de cliënt, waarbij zijn beperkingen en leerbaarheid van invloed zijn.

Deze eigen kracht komt op verschillende momenten tot uitdrukking. Namelijk niet alleen als iemand al beperkingen heeft, maar ook in de situatie die daaraan voorafgaat. Bijvoorbeeld door te anticiperen op een levensfase waarin beperkingen niet ongebruikelijk meer zijn. Een jong stel bereidt zich voor op een levensfase waarin het kinderen krijgt en hiervoor kosten moet maken in verband met de aanschaf van de benodigde babyartikelen of een verhuizing naar een grotere woning. Op diezelfde wijze zal een ieder zich ook moeten voorbereiden op wat veelal hoort bij het ouder worden: de behoefte aan een kleinere woning in verband met het vertrek van kinderen, de nabijheid van winkels en gemaksdiensten, een gelijkvloerse woning in verband met verminderde mobiliteit.

Het gebruik maken van de eigen kracht betekent ook dat de cliënt zelf voorziet in de kosten/voorzieningen die algemeen gebruikelijk zijn. Een cliënt wordt geacht hiervoor op eigen kracht zorg te dragen. Gebruik maken van de eigen kracht veronderstelt daarnaast dat de cliënt zich voldoende verzekert, bijvoorbeeld door een passende aanvullende ziektekostenverzekering af te sluiten die aansluit bij de gezondheidssituatie en financiële mogelijkheden van de cliënt.

Uitdrukkelijk behoort tot de eigen kracht ook het beroep doen op voorzieningen op grond van een andere wet. In het spraakgebruik worden dit ook wel voorliggende voorzieningen genoemd. Ook in die situatie hoeft het college, met een beroep op eigen kracht, geen voorziening te verstrekken op grond van de Wmo 2015. De eigen kracht bestaat dan uit het tot gelding brengen van de aanspraak op grond van de andere wet.

Daarnaast behoort tot de eigen kracht ook het gebruik maken van de hulp van het netwerk, waar deze hulp beschikbaar is.

Bij het onderzoek naar het vaststellen van de eigen kracht zijn de behoeften, persoonskenmerken en voorkeuren van de cliënt van belang. In de verordening is een afwegingskader opgesteld waarmee de eigen kracht in kaart gebracht kan worden.

Artikel 5. Gebruikelijke hulp

Gebruikelijke hulp wordt in de Wmo 2015 wettekst als volgt gedefinieerd:

Hulp die naar algemeen aanvaarde opvattingen in redelijkheid mag worden verwacht van de echtgenoot, ouders, inwonende kinderen of andere huisgenoten.

De mogelijkheid van inzet van gebruikelijke hulp heeft tot gevolg dat voor dit deel ondersteuning door het college niet noodzakelijk is.

Gebruikelijke hulp heeft, anders dan mantelzorg, een verplichtend karakter. De aanwezigheid van gebruikelijke hulp betekent dan ook dat er geen reden is om (voor dat deel van de ondersteuning) een maatwerkvoorziening of individuele voorziening toe te kennen.

Wel moet altijd onderzocht worden of de personen die gebruikelijke hulp zouden moeten leveren, hiertoe ook daadwerkelijk in staat zijn.

Gebruikelijke hulp moet dus worden onderscheiden van (niet-afdwingbare) mantelzorg.

Van mantelzorg is sprake zodra de hulpbehoefte het niveau van gebruikelijke hulp overstijgt. Degenen van wie verondersteld wordt dat zij gebruikelijke hulp kunnen leveren (hierna voor het gemak huisgenoot genoemd), zijn verplicht om, binnen hun mogelijkheden, mee te werken aan zo'n onderzoek. Weigeren zij dit dan kan de omvang van de benodigde ondersteuning niet worden vastgesteld en kan worden besloten geen voorziening te verstrekken, een lagere omvang vast te stellen of een eerder toegekende voorziening in te trekken.

Het onderzoek richt zich op twee aspecten:

- wat mag redelijkerwijs van de huisgenoot verwacht worden; en
- is die huisgenoot hiertoe ook daadwerkelijk in staat? Hierbij geldt dat iemands persoonlijke voorkeur en/of levensovertuiging geen rol speelt bij de beoordeling of iemand – objectief gesproken – gebruikelijke hulp kan leveren.
- Uitgangspunt is, dat gebruikelijke hulp geleverd kan worden, tenzij uit het onderzoek blijkt dat dit niet het geval is. Een huisgenoot kan bijvoorbeeld geen gebruikelijke hulp leveren:
 - o bij aanwezigheid van geobjectiveerde beperkingen op het gebied van de noodzakelijke ondersteuning;
 - o bij gebrek aan kennis/vaardigheden om de ondersteuning te bieden. Hier geldt wel dat tijdelijk een maatwerkvoorziening of individuele voorziening ingezet kan worden om de huisgenoot de gelegenheid te bieden de noodzakelijke vaardigheden aan te leren. Het leervermogen speelt hier wel een rol;
 - o bij (dreigende) overbelasting. Er wordt dan geen gebruikelijke hulp verwacht totdat deze (dreigende) belasting is opgeheven. Onderzocht moet worden welke mogelijkheden de huisgenoot heeft om de (dreigende) overbelasting op te heffen. Onder andere mag verwacht worden dat de huisgenoot bereid is maatschappelijke activiteiten te beperken om zo de (dreigende) overbelasting op te heffen;
 - o bij fysieke afwezigheid. Deze afwezigheid moet wel een verplichtend karakter hebben, bijvoorbeeld vanwege werk (in het buitenland, offshore of als internationaal chauffeur). Daarnaast moet gekeken worden naar de aard van de ondersteuning en de duur van de afwezigheid. Als ondersteuning uitstelbaar is dan wordt pas uitgegaan van afwezigheid van gebruikelijke hulp als het om een aaneengesloten periode van tenminste zeven etmalen gaat.

Bij personen die niet in dezelfde woning wonen, kan geen sprake zijn van gebruikelijke hulp. Wel kan mantelzorg aan de orde zijn. Bij een huisgenoot, anders dan ouder of kind, moet duidelijk zijn dat hij in dezelfde woning woont. Dit is bijvoorbeeld niet het geval als er sprake is van twee appartementen, elk met een eigen toegangsdeur, die slechts te bereiken zijn via een gezamenlijke ingang aan de openbare weg. Bij onduidelijkheid over de vraag of er sprake is van "dezelfde woning" zoekt het college in het onderzoek aansluiting bij de uitleg over zelfstandige woonruimte in het kader van de regelgeving over de huurtoeslag.

Wat concreet valt onder "gebruikelijke hulp" wordt bepaald door wat naar algemeen aanvaarde opvattingen in redelijkheid mag worden verwacht van de ouder of het inwonend kind of de andere huisgenoot. Dit wordt bepaald door meerdere factoren, zoals bijvoorbeeld:

- de aard en intensiteit van de ondersteuning. Zo wordt bij het schoonhouden van de woning meer van een huisgenoot verwacht dan bij zelfzorg;
- de verwachte duur van de ondersteuningsbehoefte. Hierbij wordt onderscheid gemaakt in een kortdurende en langdurige ondersteuningsbehoefte.

Er is sprake van een kortdurende ondersteuningsbehoefte als er binnen afzienbare tijd (richtlijn: maximaal drie maanden) uitzicht is op een dusdanige verbetering van de problematiek en de daarmee samenhangende zelfredzaamheid van de cliënt, dat ondersteuning daarna niet langer is aangewezen. Bij een langdurige ondersteuningsbehoefte wordt in principe uitgegaan van een periode van langer dan drie maanden.

Hoe korter de verwachte duur van de ondersteuning, hoe meer men mag verwachten van een huisgenoot;

- wat de relatie is tot degene die ondersteuning nodig heeft. Van een partner worden andere dingen verwacht dan van een huisgenoot. En van een minderjarig kind kan minder verwacht worden dan van een meerderjarig kind;
- bij ondersteuning aan kinderen: de leeftijd van het kind.

Artikel 6. Leefeenheid

Onder een leefeenheid wordt verstaan: alle bewoners die een gemeenschappelijke woning bewonen met als doel een duurzaam huishouden te voeren. Als er sprake is van kamerverhuur, wordt de huurder van de desbetreffende ruimte niet tot het huishouden gerekend. De kamerhuurder heeft dan ook geen taken ten aanzien van de persoon met een beperking die in dezelfde woning woont. Hierbij gaat het wel om de feitelijke situatie. De kwalificatie die bewoners zelf aan hun situatie geven is niet doorslaggevend.

Artikel 7. Mantelzorg

Mantelzorg wordt in de wet als volgt gedefinieerd:

Hulp ten behoeve van zelfredzaamheid, participatie beschermd wonen of opvang, rechtstreeks voortvloeiend uit een tussen personen bestaande sociale relatie en niet wordt verleend in het kader van een hulpverlenend beroep.

In tegenstelling tot gebruikelijke hulp is mantelzorg niet afdwingbaar. Concreet betekent dit dat (het indiceerbare deel van) de ondersteuning opgenomen wordt in het ondersteuningsplan. Wanneer de mantelzorger (al dan niet tijdelijk) wegvalt, dient de cliënt dit door te geven, zodat een professionele ondersteuner het stukje mantelzorg kan overnemen.

De mate waarin mantelzorgers bereid en in staat zijn een deel van de indiceerbare ondersteuning te bieden, is bepalend voor de omvang van de (professionele) ondersteuning die iemand feitelijk krijgt. Hierbij speelt de belastbaarheid van mantelzorgers een grote rol. Deze is niet voor iedereen gelijk. Voor de ene persoon zal het bieden van lichte begeleiding per dag het maximum zijn dat hij of zij kan dragen, terwijl voor een ander de grens hoger kan liggen. Deze verschillen worden in belangrijke mate bepaald door de persoonlijke omstandigheden van de mantelzorger (leeftijd, gezinssituatie, eigen gezondheid et cetera). Bij het indicatieproces kan de mantelzorger aangeven welke ondersteuning hij nodig heeft om mantelzorg te kunnen bieden. Het voorgaande geeft aan dat mantelzorg niet gezien kan worden als een soort voorliggende voorziening. Tijdens het onderzoek dient dit te worden nagegaan. Dit is vooral vanuit het belang van de cliënt om continuïteit van de ondersteuning te borgen.

Daarnaast hecht het college ook waarde aan de inzet van mantelzorgers. Dit komt op verschillende manieren tot uitdrukking, bijvoorbeeld in de vorm van een mantelzorgwaardering en de mogelijkheid om zelf huishoudelijke hulp te ontvangen.

Het college ziet iemand als mantelzorger wanneer er meer dan drie maanden per jaar voor meer dan acht uur ondersteuning geboden wordt aan een ondersteuningsbehoefte cliënt.

Artikel 8. Identificatieplicht Wmo 2015

De Wmo 2015 vereist dat het college de identiteit van een cliënt vaststelt. Dit moet aan de hand van een geldig document in de zin van de Wet op de identificatieplicht. Voorbeelden van geldige legitimatiebewijzen zijn een rijbewijs, Nederlandse identiteitskaart, nationaal paspoort, diplomatiek paspoort en een document in het kader van het Gemeenschapsrecht.

Ook reisdocumenten voor vreemdelingen kunnen een geldig identiteitsbewijs zijn. Het gaat dan om documenten in de zin van de Vreemdelingenwet 2000, waaruit blijkt wie de vreemdeling is en wat zijn verblijfsrechtelijke positie is. Dit laatste is belangrijk omdat een vreemdeling slechts in aanmerking

komen voor een maatwerkvoorziening als hij rechtmatig verblijf houdt in Nederland in de zin van artikel 8, onderdelen a tot en met e en l van de Vreemdelingenwet. Op (de achterkant) van het verblijfsdocument staat vermeld op welke grondslag de vreemdeling in Nederland verblijft. Op die eis van rechtmatig verblijf geldt één uitzondering. Bij (eventuele) opvang in verband met risico's voor de veiligheid van de betrokkene als gevolg van huiselijk geweld geldt dit niet.

Daarnaast kan gelden dat een vreemdeling met een Nederlander gelijkgesteld is, dit ondanks het feit dat hij niet rechtmatig in Nederland verblijft. De situaties waarin er sprake is van zo'n gelijkstelling staan in artikel 2.1, eerste lid van het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015. Ook vreemdelingen die niet rechtmatig in Nederland verblijven maar die al vóór 24 februari 2014 een beroep deden op maatschappelijke opvang, kunnen dit recht nog behouden.

Het vaststellen van de identiteit is onderdeel van het onderzoek dat naar aanleiding van een melding plaatsvindt. Daarnaast moet iemand die een aanvraag indient zich, als het college daar om vraagt, kunnen identificeren.

Op grond van de Wet op de identificatieplicht is een persoon pas vanaf de leeftijd van 14 jaar verplicht te beschikken over een dergelijk document. Dat betekent dat ten aanzien van een kind dat jonger is dan 14 jaar en dat niet over een geldig identiteitsbewijs beschikt, dit niet kan worden afgedwongen. Volstaan kan worden met de identificatie van de ouder die namens de cliënt de melding of aanvraag doet en een controle van de informatie uit de Basisregistratie Persoonsgegevens (BRP).

Vanuit de gemeente bestaat de mogelijkheid om met een huisbezoek namens de afdeling Burgerzaken een aanvraag te doen voor een geldig legitimatiebewijs.

Als van een cliënt in redelijkheid niet kan worden gevraagd om een nieuw identiteitsbewijs aan te vragen (bijvoorbeeld in verband met ernstige ziekte) en de identiteit van de cliënt op andere wijze afdoende kan worden vastgesteld, dan kan op deze identificatieplicht een uitzondering worden gemaakt. Dit moet wel toegelicht worden.

Als een cliënt zich alleen meldt (al dan niet telefonisch) en meteen, zonder dat een onderzoek plaatsvindt, wordt doorverwezen naar een algemene voorziening, is identificatie op grond van de wet niet noodzakelijk.

Artikel 9. Medewerkingsplicht

In het verlengde van de inlichtingenplicht ligt de medewerkingsplicht. Die houdt in dat de cliënt alle medewerking moet verlenen aan de uitvoering van de Wmo 2015 die het college noodzakelijk vindt. Zo is iemand verplicht om gehoor te geven aan een oproep van het college of om zich te onderwerpen aan onderzoek dat door (of namens) het college is ingesteld.

Bij een onderzoek naar de vraag of er sprake is van gebruikelijke hulp geldt de medewerkingsplicht óók voor de huisgenoten van de cliënt.

Als iemand niet voldoet aan de medewerkingsplicht dan kan dit gevolgen hebben voor het vaststellen van het recht op een maatwerkvoorziening. Zo kan het zijn dat het college niet kan vaststellen of iemand (nog langer) recht heeft op een maatwerkvoorziening. Of dat de omvang van de voorziening niet kan worden vastgesteld.

Van de cliënt aan wie een maatwerkvoorziening voor dienstverlening wordt toegekend, wordt verwacht dat hij naar vermogen meewerkt aan het opstellen van het ondersteuningsplan en het behalen van de daarin beschreven doelen en resultaten. Dit omvat ook de afspraken die worden gemaakt met de aanbieder in het kader van de leveringsopdracht. Onder medewerking wordt dus ook verstaan het naleven van huis- en gedragsregels en/of omgangsvormen.

Het al dan niet opzettelijk niet meewerken aan het behalen van de doelen en resultaten en/of het niet nakomen van gemaakte afspraken, kan leiden tot een tijdelijke opschorting van de ondersteuning of, in het uiterste geval, tot beëindiging daarvan. Uiteraard kan dit niet als uit de aard van iemands beperkingen voortvloeit dat die medewerking niet of in beperkte mate verleend kan worden.

Artikel 10. Onafhankelijke cliëntondersteuning

De cliënt en zijn mantelzorger worden voor het onderzoek gewezen op de mogelijkheid gebruik te maken van gratis cliëntondersteuning. De cliëntondersteuning is onafhankelijk en helpt bij het verduidelijken van de hulpvraag, het maken van keuzes en het organiseren van de juiste hulp. Ook draagt de cliëntondersteuning bij aan een zo integraal mogelijke dienstverlening op het gebied van maatschappelijke ondersteuning, preventieve zorg, zorg, jeugdhulp, onderwijs, welzijn, wonen, werk en inkomen. Cliën-

tondersteuners zijn onafhankelijk en objectief. Een cliëntondersteuner kan meedenken met cliënt maar mag of zal zelf geen beslissing nemen over een aanvraag voor ondersteuning of voor een voorziening.

Inwoners met een ondersteuningsvraag kunnen een beroep doen op een cliëntondersteuner. Dit kan een vrijwilliger en/of een professional zijn. Deze kan helpen bij het formuleren van de hulpvraag en ondersteunend zijn bij het vinden van de weg in de toegang en zo nodig de verdere zorg en ondersteuning. Een cliëntondersteuner helpt de weg te vinden naar de oplossingen en als dat nodig is daarbij een gerichte aanspraak te doen op de gemeente.

Artikel 11. Participatie

De wetgever verstaat onder participatie:

het deelnemen aan het maatschappelijk verkeer

Dit wil zeggen dat iemand, ondanks zijn lichamelijke, verstandelijke beperkingen of psychiatrische of psychosociale problematiek, zoveel mogelijk op gelijke voet met anderen in redelijke mate mensen kan ontmoeten, contacten kan onderhouden, boodschappen kan doen en aan maatschappelijke activiteiten kan deelnemen. Daarvoor is het ook een vereiste dat hij zich kan verplaatsen.

Participatie kan op verschillende manieren worden bevorderd. Onder andere door het treffen van algemene voorzieningen en/of maatwerkvoorzieningen. Ook kan participatie worden verbeterd door het verrichten van maatschappelijk nuttige activiteiten. Een cliënt kan echter niet gedwongen worden om, in ruil voor ondersteuning, activiteiten te verrichten in die zin dat hij de (aanspraak op) ondersteuning verliest als hij dit niet wil.

Artikel 12. Maatschappelijke ondersteuning

Het streven is de benodigde ondersteuning zo lokaal en dichtbij mogelijk aan te bieden aan de inwoners en samen tot een plan van aanpak te komen. Het uitgangspunt is dat de inwoner zelf de regie blijft houden.

ONS Stede Broec is een organisatie met professionals met verschillende kennis en ervaring. Er wordt ondersteuning geboden aan inwoners van de gemeente, met name waarbij sprake is van problemen op verschillende gebieden tegelijk.

De kennis van ONS Stede Broec betreft jeugd- en opvoedproblematiek, bemoeizorg, licht verstandelijke beperkingen, psychiatrie en verslaving, veiligheid, ouderen en chronisch zieken. Inwoners kunnen terecht voor informatie en advies. Wanneer dit niet voldoende is, kan verdere ondersteuning geboden worden, indien nodig ook op individueel niveau. De inwoner en zijn of haar gezin staan hierbij centraal en er wordt gewerkt met de methode 1 gezin – 1 plan. ONS Stede Broec kijkt naar het versterken van de eigen kracht en het eigen netwerk. Er wordt ook daadwerkelijk ondersteuning geboden middels een hulpverleningstraject. In de verordeningen voor zowel de Jeugdwet als de Wmo is ook aangegeven dat ONS Stede Broec als algemene voorziening de eerste aangewezen hulpvorm is voordat een aanvraag voor individuele specialistische hulp toegekend wordt op grond van de Jeugdwet of Wmo.

Bij een eventuele aanvraag of melding zal altijd eerst gekeken worden of de hulpvraag middels hulp van ONS Stede Broec kan worden opgelost. Hier is geen toekenningsbeschikking van de gemeente voor nodig en dit is dan ook de reden dat de rol van de ONS Stede Broec niet uitvoerig in de verordening beschreven staat. Er is slechts een vermelding dat een het oplossen van een hulpvraag middels ONS Stede Broec de eerst aangewezen voorkeur is, conform de bedoeling van de wetgever.

Wanneer er wel gekozen wordt voor een individueel traject waarbij een gemeentelijke toekenningsbeschikking nodig is wordt bezien waar het zwaartepunt ligt voor wat betreft de coördinatie en contact rondom de inwoner en het gezin en de in te zetten hulp. Blijft ONS Stede Broec bemoeienis houden met de inwoner, dan kan de aanbieder van de ondersteuning en hulp de voortgang bespreken met de contactpersoon van ONS Stede Broec.

Het beoordelen van het uiteindelijke resultaat van de inzet van de aanbieder wordt echter altijd gedaan door een consulent van de gemeente aangezien de gemeente contractpartner is van de aanbieder. ONS Stede Broec kan zonder verwijzing geraadpleegd worden door alle inwoners van Stede Broec.

De ondersteuning die het college door middel van een maatwerkvoorziening of pgb verleent in de vorm van dienstverlening, vindt plaats binnen 1 of meerdere leefgebieden, die allemaal te maken hebben met het uiteindelijke doel van maatschappelijke ondersteuning:

- behoud en zo mogelijk versterking van de zelfredzaamheid en participatie;

- opvang en beschermd wonen wat uitgevoerd wordt door de (centrum)gemeente Hoorn.

Artikel 13. Sociaal-recreatief vervoer

Het gaat bij sociaal-recreatief vervoer om vervoer dat bestemd is voor participatie en zelfredzaamheid van een cliënt. Het gaat om vervoer naar bijvoorbeeld een buurtactiviteit, vrienden en familie, een theater, winkels en dergelijke.

Een voorziening voor sociaal-recreatief vervoer stelt de cliënt in staat zijn zelfredzaamheid te verbeteren of te handhaven, dan wel te participeren in de samenleving.

Een vervoersvoorziening is adequaat wanneer een cliënt jaarlijks 1.500 tot 2.000 kilometer kan reizen. De kilometers die iemand met bijvoorbeeld een scootmobiel aflegt, horen bij deze bandbreedte.

Artikel 14. Vertegenwoordiger

Een vertegenwoordiger is op grond van de definitie in de Wmo 2015 de persoon of rechtspersoon die een cliënt vertegenwoordigt die niet in staat kan worden geacht tot een redelijke waardering van zijn belangen ter zake.

Als een cliënt niet zelfstandig in staat is tot het behartigen van zijn belangen, bijvoorbeeld als gevolg van een verstandelijke of psycho-geriatrische beperking, of omdat het om een kind gaat, kan deze vertegenwoordiger zijn plaats innemen bij bijvoorbeeld het indienen van de aanvraag.

Het begrip vertegenwoordiger wordt gebruikt als overkoepelend begrip en is bedoeld om aan te geven dat het hier degene betreft die een aanvraag namens de cliënt mag indienen of namens hem mag handelen in relatie tot het persoonsgebonden budget.

Er zijn in de praktijk en in het spraakgebruik diverse soorten vertegenwoordigers. Deze zijn niet automatisch gelijk aan de vertegenwoordiger die handelt namens de cliënt in het kader van de Wmo 2015. In het maatschappelijk verkeer zijn er diverse vormen van wettelijke vertegenwoordigers, zoals de curator, de bewindvoerder, de mentor, de ouders en de voogd. Voorts zijn er persoonlijk vertegenwoordigers, zoals familieleden, beroepsgroepen, bureaus en overige natuurlijke en rechtspersonen. Een persoonlijk vertegenwoordiger kan alleen als vertegenwoordiger optreden als deze expliciet door de cliënt is gevolmachtigd.

De wettelijk en persoonlijk vertegenwoordigers zijn niet per definitie de vertegenwoordiger in het kader van de Wmo 2015. Wanneer er sprake is van een (aanvraag voor een) pgb, zowel binnen de Wmo 2015 als de Jeugdwet, zijn er in de eigen regelgeving nadere eisen en voorwaarden gesteld aan degene die de rol van pgb-vertegenwoordiger op zich neemt.

Het college ziet er op toe dat de vertegenwoordiger ook werkelijk de belangen van de cliënt vertegenwoordigt. Op grond van de Algemene wet bestuursrecht kan het college een gemachtigde (waarmee de vertegenwoordiger vaak gelijk gesteld wordt) weigeren als tegen die gemachtigde ernstige bezwaren bestaan.

Artikel 15. Voorliggende voorziening

Een voorliggende voorziening is onderdeel van het beroep op eigen kracht. Als voorliggende voorziening wordt beschouwd de (al dan niet bij wet geregelde) voorziening waar de cliënt daadwerkelijk een beroep op kan doen en waardoor hij geen of in mindere mate een beroep hoeft te doen op maatschappelijke ondersteuning.

Artikel 16. Zelfredzaamheid

De wetgever verstaat onder zelfredzaamheid:

In staat zijn tot het uitvoeren van de noodzakelijke algemene dagelijkse levensverrichtingen en het voeren van een gestructureerd huishouden.

Uit de definitie volgt dat zelfredzaamheid bestaat uit twee elementen:

- het uitvoeren van de noodzakelijke algemene dagelijkse levensverrichtingen;
- het voeren van een gestructureerd huishouden.

Algemene dagelijkse levensverrichtingen (ADL) zijn de handelingen die mensen dagelijks in het gewone leven verrichten, met inbegrip van persoonlijke verzorging. Het gaat dan bijvoorbeeld om:

- in en uit bed komen;

- aan- en uitkleden;
- bewegen;
- lopen;
- gaan zitten en weer opstaan;
- lichamelijke hygiëne (wassen);
- toiletbezoek;
- eten/drinken;
- medicijnen innemen;
- ontspanning;
- sociaal contact.

In sommige gevallen valt de ondersteuning voor ADL onder de reikwijdte van de Zorgverzekeringswet.

Artikel 17. Langdurig noodzakelijk

Ondersteuning wordt geboden, als deze langdurig noodzakelijk is. Voor kortdurende ondersteuning moet een inwoner, met zijn sociale netwerk, zelf zorgdragen. Kan iemand met zijn gipsen been de trap niet op, dan kan het bed voor korte tijd in de woonkamer staan. Wanneer tijdelijk niet gedoucht kan worden, kan men dit oplossen met wassen op bed. Hulpmiddelen die kort nodig zijn, vallen onder de Zorgverzekeringswet.

Langdurig betekent dat de cliënt de voorziening voor langere tijd nodig moet hebben. Een cliënt die alleen tijdelijke beperkingen heeft, komt niet voor een voorziening in aanmerking. Denk bijvoorbeeld aan iemand die door een ongeluk tijdelijk beperkt is.

Manieren voor het beoordelen of een voorziening langdurig noodzakelijk is:

a. Zes maanden

Eén manier om te bepalen of een voorziening langdurig noodzakelijk is, is door te kijken naar de termijn die in de Zorgverzekeringswet (Zvw) geldt. De Zvw geeft rolstoelen, drempelhulpen, transferhulpmiddelen alleen voor beperkte of onzekere duur, meestal ten hoogste 26 weken. Afhankelijk van de individuele situatie kan het hulpmiddel zo nodig langer worden uitgeleend. Bij het beoordelen van de hulpvraag moet de organisatie die de uitleen van een tijdelijk hulpmiddel op zich heeft genomen hier duidelijkheid in schaffen en dit wordt in de beoordeling meegenomen.

b. Tijdelijke beperking

Een tweede manier om de langdurige noodzaak te beoordelen is door te kijken naar de tijdelijkheid van de beperking. De voorspelling van de ontwikkeling van de beperking is daarbij van belang. Als die is dat de cliënt na enige tijd zonder de benodigde hulpmiddelen of aanpassingen kan functioneren, dan wordt van een kortdurende noodzaak uitgaan en verstrekt de gemeente geen Wmo-voorziening te verstrekken.

Is er een wisselend beeld, waarbij verbetering in de situatie gevolgd wordt door situaties van terugval dan kan worden uitgegaan van een langdurige noodzaak. Het wisselende beeld moet steeds zijn. Dit kan ook worden nagevraagd in een onafhankelijk medisch advies.

c. Bijzondere situaties

- Tijdelijke noodzaak (verbeteren woning)**
- Beperkingen langdurig, maar wel tijdelijk**

Soms komt het voor dat de cliënt na een ernstig ongeluk na een lange revalidatie geneest. Tijdens de lange periode van herstel moet de gemeente dan een voorziening treffen. Bepaalde voorzieningen kunnen tijdelijk verstrekt worden. Je kunt daarbij denken aan collectief vervoer of een hulpmiddel. Gaat het om woonvoorzieningen of woningaanpassingen dan zijn die voorzieningen vaak duur en moeilijk terug te draaien en wordt voor naar een goedkoper alternatief gezocht.
- Terminale cliënten**

Ook terminale patiënten kunnen aanspraak op de Wmo hebben. Voorzieningen kunnen, ondanks een beperkte levensverwachting, voor hen wel langdurig noodzakelijk zijn. Een precieze levensverwachting is vaak ook niet te geven. De gemeente mag er wel rekening houden dat het om een terminale patiënt gaat. De gemeente kan de cliënt dan bijvoorbeeld een makkelijk te verwijderen hulpmiddel geven.

Medische eindtoestand

Om van langdurig noodzakelijk te spreken, hoeft er geen medische eindtoestand te zijn. Ook in een geval waarin behandeling nog mogelijk is, kan er sprake zijn van een langdurig noodzakelijke voorziening (*CRvB 30-3-2011, ECLI:NL:CRVB:2011:BQ0414, Rechtbank Alkmaar 22-8-2007, ECLI:NL:RBALK:2007:BB2865 en Rechtbank Haarlem 30-6-2008, ECLI:NL:RBHAA:2008:BF0035*).

Succesvolle behandeling mogelijk

Volgens een uitspraak van de CRvB mocht de gemeente een financiële tegemoetkoming voor gebruik van de eigen auto afwijzen. De cliënt kon zich voor haar angst, om bij een andere bestuurder in de auto te stappen, laten *behandelen* (CRvB 23-1-2019, ECLI:NL:CRVB:2019:558).

Hoofdstuk 2 Aanvragen en besluit maatwerkvoorziening

Naar aanleiding van een melding wordt een onderzoek uitgevoerd ter verheldering van de hulpvraag. Het onderzoek richt zich op degene die onderwerp is van de melding. Indien degene die het onderzoek namens het college uitvoert, of de cliënt, dit wenselijk of noodzakelijk acht, worden eventuele mantelzorgers, familieleden of reeds aanwezige hulpverleners bij het onderzoek betrokken. Dit neemt niet weg dat degene die het onderzoek uitvoert te allen tijde het recht heeft cliënt zonder aanwezigheid van derden te spreken. Het college kan, in het belang van het onderzoek, een reden hebben om de cliënt (ook) alleen te spreken, bijvoorbeeld als het college de indruk heeft dat er door de aanwezige derden ongeoorloofde druk of invloed wordt uitgeoefend op de cliënt, bijvoorbeeld om bepaalde dienstverlening al dan niet te betrekken.

Een aanbieder wordt in het stadium van het onderzoek naar aanleiding van de melding niet betrokken bij het onderzoek, tenzij het onderzoek of de vraagverheldering in opdracht van het college door deze aanbieder wordt verricht. Een pgb-aanbieder is derhalve niet aanwezig in het kader van het onderzoek en komt pas concreet in beeld nadat beoordeeld is dat cliënt voor een maatwerkvoorziening in aanmerking komt, en het de wens is van de cliënt de verstrekking van de ondersteuning te laten plaatsvinden in de vorm van een pgb. Het college onderzoekt de onderwerpen die in de wet en de verordening staan opgenomen, zoals de behoeften, persoonskenmerken en voorkeuren van de cliënt, de mogelijkheden van cliënt en/of zijn netwerk om zelf oplossingen te vinden voor zijn belemmeringen. Ook verstrekt het college de benodigde informatie. Bijvoorbeeld over beschikbare voorliggende voorzieningen, algemene voorzieningen, vrijwilligerswerk en de eigen bijdrage voor maatwerkvoorzieningen en pgb. Cliënt kan ook een persoonlijk plan overhandigen, waarin hij deze punten heeft beschreven en aangeeft welke maatschappelijke ondersteuning naar zijn mening het meest aangewezen is. Dit plan dient dan als basis voor het onderzoek. Het onderzoek wordt afgerond met een perspectiefplan wat aan de cliënt wordt verstrekt.

Artikel 18. Perspectiefplan

Cliënt ontvangt na het onderzoek een perspectiefplan dat in ieder geval een weergave van het gesprek bevat alsmede de mogelijkheid voor ondersteuning in de vorm van een algemene voorziening dan wel een maatwerkvoorziening.

Als de conclusie van het onderzoek is, dat cliënt in aanmerking komt voor een maatwerkvoorziening, dan wordt een indicatie gesteld, eventueel met gebruikmaking van het normenkader voor huishoudelijke ondersteuning en/of voor begeleiding of dagbesteding waar in de verordening naar verwezen wordt.

De cliënt wordt in de gelegenheid gesteld om aanvullingen of correcties te plaatsen en ondertekent het perspectiefplan.

Deze ondertekende versie wordt als aanvraag om een maatwerkvoorziening ingediend bij het college.

Een aanvraag kan ook telefonisch gedaan worden als een cliënt het eens is met de strekking van het perspectiefplan.

Hoofdstuk 3 Toegangs- en financieringsvormen tot een maatwerkvoorziening

Artikel 20. Algemeen, onderzoek en keuze aanbieder

In het kader van het onderzoek naar aanleiding van een melding gelden de algemene regels. Dat betekent dat ook wanneer er sprake zou kunnen zijn van een pgb, degene die het onderzoek uitvoert te allen tijde het recht heeft, om in het belang van het onderzoek, cliënt zonder aanwezigheid van derden te spreken. De mogelijke uitvoerder van de ondersteuning wordt in het stadium van het onderzoek naar aanleiding van de melding niet betrokken bij het onderzoek, tenzij dit noodzakelijk is of de vraagverheldering in opdracht van het college door deze aanbieder wordt verricht.

Als tot de conclusie wordt gekomen dat ondersteuning nodig is, kan de cliënt aangeven of hij de verstrekking van de ondersteuning middels (het toegelichte aanbod in) zorg in natura wil ontvangen, of opteert voor het zelf inkopen via een pgb.

Het uitgangspunt is dat een cliënt óf kiest voor Zorg in Natura, óf –daar waar mogelijk- voor een pgb. De benodigde ondersteuning wordt dan of via een gecontracteerde aanbieder verleend, of via een niet-gecontracteerde pgb-aanbieder.

Wanneer een aanbod voor een maatwerkvoorziening in de vorm van een pgb overeenkomt met het aanbod van een gecontracteerde aanbieder, zal het college dit onder de aandacht van de cliënt brengen. Immers, de kwaliteit van de met het pgb ingekochte ondersteuning moet minimaal voldoen aan de eisen die het college stelt aan de door haar gecontracteerde aanbieders, voor zover zij in staat zijn te voldoen aan deze kwaliteitseisen. Kleinere aanbieders hebben mogelijk geen eigen kwaliteitskeurmerk of medezeggenschaps- of cliëntenraad. Een consulent doet dan onderzoek naar de kwaliteit van de beoogde aanbieder middels het toetsen van het aangeleverde ondersteuningsplan en een controle op VOG en relevante diploma's en/of gevolgde opleidingen.

Artikel 21. Persoonsgebonden budget en pgb-plan

Wanneer de cliënt het onderzoeksverslag of perspectiefplan ontvangen heeft moet de cliënt (of diens vertegenwoordiger of budgetbeheerder) een pgb-plan opstellen.

Dit pgb-plan wordt getoetst door een namens het college gemandateerde medewerker. Daarbij wordt beoordeeld of de omschreven ondersteuning in het pgb-plan van voldoende kwaliteit is en in voldoende mate zal bijdragen aan het bereiken van de in het perspectiefplan opgenomen doelen. Voorts wordt getoetst op (wettelijke) verlenings- en weigeringsgronden en de pgb-vaardigheid.

In het pgb-plan motiveert de cliënt waarom er voor een pgb gekozen wordt, op welke manier de doelen uit het perspectiefplan behaald worden, bij wie de ondersteuning wordt ingekocht, hoe deze wordt georganiseerd, hoe de kwaliteit is gewaarborgd. Ook moet hij een financieel overzicht opnemen. In dit plan legt de cliënt en, indien van toepassing, de vertegenwoordiger de pgb-verklaring af. Met het indienen van het pgb-plan verklaren de cliënt en zijn eventuele vertegenwoordiger dat de cliënt en de eventuele vertegenwoordiger het pgb op een verantwoorde wijze kunnen beheren. Dit houdt onder andere in dat de cliënt en de eventuele vertegenwoordiger zich bewust is van de verantwoordelijkheid die de rol van budgethouder, dan wel vertegenwoordiger voor het pgb, inhoudt.

Na het opstellen van het pgb-plan wordt er een gesprek ingepland met de cliënt. Wanneer er sprake is van een vertegenwoordiger, dient deze ook aanwezig te zijn bij het gesprek.

Artikel 22. Pgb-vaardigheden

Een cliënt dient in staat te zijn de aan een pgb verbonden taken op verantwoorde wijze uit te voeren. Het beheren van een pgb is geen simpele en ook geen vrijblijvende taak. Met een pgb neemt een cliënt zelf de regie in handen over zijn ondersteuning. De cliënt moet zelf zorgverleners inhuren, goede afspraken maken, zorgverleners aansturen, zorgdragen voor tijdige declaratie van ondersteuning, de administratie bijhouden, bijdragen aan tijdige en correcte betaling door de Sociale verzekeringsbank (of het college) via het zogeheten trekkingsrecht, op basis van declaraties en zorgovereenkomsten. De cliënt is er primair zelf verantwoordelijk voor dat de kwaliteit van de ondersteuning die hij inhuurt voldoende is. Ook dient hij zelf zorg te dragen voor vervanging tijdens ziekte en verlof. Derhalve is het belangrijk dat de cliënt, of in voorkomende gevallen diens vertegenwoordiger, voldoende in staat is het pgb te beheren en zijn belangen te behartigen.

Het college acht een persoon niet in staat de aan een pgb verbonden taken verantwoord te kunnen uitvoeren, als sprake is van de hieronder genoemde omstandigheden. Deze omstandigheden geven het signaal aan de beoordelaar dat dóór de omstandigheden, cliënt niet in staat wordt geacht zelf een pgb te kunnen beheren. In het perspectiefplan (en eventueel in de afwijzende beschikking) dient de beoordeling goed onderbouwd en gemotiveerd te worden.

Mocht de cliënt alsnog een pgb wensen, dan dient er een vertegenwoordiger te zijn die de aan het pgb verbonden taken kan uitvoeren. De vertegenwoordiger dient ook te voldoen aan de gestelde eisen en wordt eveneens getoetst op de onderstaande aspecten.

Bij de beoordeling van pgb-vaardigheid zou gebruik gemaakt kunnen worden van de pgb-test zoals deze wordt aangeboden door Per Saldo. Voor deze test kan de cliënt niet slagen of zakken en de uitslag op zich kan dan ook geen reden zijn om een pgb af te wijzen. De test is bedoeld om cliënt meer inzicht te geven in de mate waarin cliënt beschikt over de vaardigheden die noodzakelijk zijn om een pgb te beheren.

Relevante omstandigheden met betrekking tot de pgb-vaardigheid:

a. Problematische schuldenproblematiek

Problematische schuldenproblematiek maakt de kans groot en aannemelijk dat cliënt voor het beheren van een pgb belangrijke financiële vaardigheden en verantwoordelijkheden ontbeert. Het is daarom niet wenselijk dat een cliënt, zolang hij zijn financiële zaken niet goed en zelfstandig op orde heeft, zelf een pgb beheert.

Signalen die kunnen wijzen op problematische schulden bij de cliënt (of zijn vertegenwoordiger), zijn bijvoorbeeld dat de cliënt zelf aangeeft dat er (verwijtbare) schulden zijn, cliënt in de schuldsanering zit, onder bewindvoering staat, dan wel een indicatie heeft gekregen voor het resultaatgebied 'Financiën', zonder een vertegenwoordiger te hebben.

b. Ernstige verslavingsproblematiek

Ernstige verslavingsproblematiek bij een cliënt maakt dat deze vanwege de verslaving niet in staat is regie te voeren over zijn eigen leven, laat staan over een pgb. Ook de omstandigheid van een problematische ex-verslaving of de omstandigheid dat de cliënt bezig is de verslaving de baas te worden maakt dat de cliënt minder in staat geacht wordt om regie te voeren over zijn eigen leven, of over een pgb. Bij vermoedens van ernstige verslaving kan daar in het onderzoek nader onderzoek naar gedaan worden, bijvoorbeeld door het opvragen van een onafhankelijk medisch advies.

Signalen die kunnen wijzen op verslavingsproblematiek bij de cliënt, zijn bijvoorbeeld dat dit onderdeel is van de melding en uit het onderzoek komt, of dat cliënt verslaving gerelateerd gedrag vertoont.

c. Aangetoonde fraude begaan in de vier jaar voorafgaand aan de aanvraag

Wanneer een cliënt eerder frauduleus heeft gehandeld, op welk terrein dan ook, is het aannemelijk dat de verleidingsrisico's bij het verstrekken van een pgb te groot zijn.

Dit geldt te meer indien de cliënt, dan wel vertegenwoordiger, dan wel het bedrijf waar de vertegenwoordiger werkt, eerder betrokken is geweest bij pgb-fraude.

d. Een aanmerkelijke verstandelijke beperking

Een indicatie voor een verstandelijke beperking is een (zeer) laag IQ. Tevens zijn er beperkingen in de sociale aanpassing die- zonder ondersteuning- participatie in de weg staan. Er is vaak sprake van moeite met concentratie en aandacht en een laag zelfbeeld; soms zijn er bijkomende lichamelijke problemen dan wel een kwetsbare gezondheid.

Een pgb-test zoals Per Saldo aanbiedt zou meer informatie hierover kunnen bieden.

Iemand die een PGB beheert moet de gevolgen van zijn handelen kunnen overzien en in staat zijn te beoordelen of de aanbieder op een juiste manier werkt aan het behalen van resultaten.

e. Een ernstig psychiatrisch ziektebeeld

Bij GGZ-problematiek die in ernstige mate aanwezig is, is de kans groot dat het vrijwel onmogelijk is voor de cliënt om op stabiele en consistente wijze de regie te kunnen voeren over een pgb. Met name de beoordeling of de geleverde zorg doeltreffend en professioneel is, zal ingewikkeld zijn. Dat maakt dat er een verhoogd risico is op niet wenselijke afhankelijkheidsrelaties tussen de cliënt en de pgb-aanbieder. Een aanbod van zorg in natura past vaak beter in het (zorg)belang van de cliënt.

f. Vastgestelde blijvende cognitieve stoornis

Wanneer een cliënt een vastgestelde, blijvende cognitieve stoornis heeft, is het aannemelijk dat cliënt daarmee de regie over zijn leven niet in de hand heeft.

Voorbeelden van blijvende cognitieve stoornissen zijn de diverse vormen van dementie niet-aangeboren hersenletsel.

g. Het onvoldoende machtig zijn van de Nederlandse taal, in woord en geschrift

Het beheren van een pgb is niet mogelijk wanneer cliënt de Nederlandse taal onvoldoende beheerst. Het voldoende kunnen begrijpen (en dus kunnen lezen) van alle voorwaarden en eisen ten aanzien van een pgb, zijn niet mogelijk bij een onvoldoende beheersing van het Nederlands. Ook het opstellen en afsluiten van bijvoorbeeld zorgovereenkomsten, is dan buiten bereik. Hiervan afgeleid kan tevens worden gesteld dat men voldoende kennis dient te hebben van de Nederlandse samenleving, zodat men bijvoorbeeld de vraag kan beantwoorden wat de SVB is en doet in relatie tot het pgb.

h. Twijfels op andere gronden over de pgb-vaardigheid

Er kunnen, naast de eerder genoemde omstandigheden, ook twijfels zijn op andere gronden over de pgb-vaardigheid van de cliënt, dan wel vertegenwoordiger, waardoor sterk de indruk bestaat dat iemand niet in staat is om een pgb te beheren. Een beslissing hieromtrent dient goed onderbouwd en gemotiveerd worden.

Artikel 23. Vertegenwoordiger pgb

De cliënt kan (of moet) zich, laten vertegenwoordigen in de uitoefening van het budgethouderschap. Een derde wordt dan gemachtigd om voor hem de taken, verbonden aan het pgb, uit te voeren. De vertegenwoordiger dient pgb-vaardig te zijn.

Uitgangspunt is dat degene die de cliënt vertegenwoordigt, de belangen van de cliënt centraal stelt. Deze vertegenwoordiger kan niet de uitvoerder zijn van de ondersteuning die met het pgb wordt ingekocht. De vertegenwoordiger mag geen financiële relatie hebben met de uitvoerder van de ondersteuning. Hierdoor wordt immers een objectieve beoordeling van wat noodzakelijk is voor de cliënt, en de aansturing van de werkzaamheden bemoeilijkt. Dit kan ten koste gaan van het bereiken van de gewenste resultaten. Zo mag de vertegenwoordiger bijvoorbeeld niet betaald worden door de aanbieder van de zorg voor de desbetreffende cliënt. Dit geldt ook voor een pgb conform het informele tarief, wanneer bijvoorbeeld een familielid de hulp verleent. Het uitgangspunt is dat er geen belangenverstrengeling mag ontstaan doordat deze informele hulp twee taken in zich verenigt, namelijk van hulpverlener en beheerder van het pgb die de kwaliteit van de hulpverlening moet beoordelen.

In uitzonderlijke gevallen kan hier van worden afgeweken, wanneer dit, gezien de situatie van de cliënt, de aard van de ingekochte ondersteuning en de waarborgen waarmee een verantwoorde besteding van het pgb is omgeven, naar het oordeel van het college passend wordt bevonden.

Dit kan aan de orde zijn wanneer de cliënt geen andere keuze kan maken, de kwaliteit van de verleende ondersteuning voldoende gewaarborgd is en het beheer van het pgb voldoende gewaarborgd is. In deze gevallen wordt de looptijd van de verstrekking beperkt of wordt frequent tussentijds te onderzocht hoe de ondersteuning en het beheer van het pgb verlopen.

Artikel 24. Informele dienstverlening en ondersteuning

Een cliënt heeft de keuze om de ondersteuning in te kopen bij een professionele hulpverlener/organisatie of ondersteuning te betrekken van een persoon of organisatie behorende tot het informele circuit of een combinatie daarvan. De gemeente toetst of een professioneel hulpverlener voldoet aan de daarvoor gestelde kwaliteitseisen als opgenomen in de regeling. Om de kwaliteit te kunnen wegen bij de inzet van het pgb via een persoon uit het sociaal netwerk, weegt het college of dit tot gelijkwaardig of beter resultaat leidt in vergelijking met de inzet van een professional.

De cliënt kan voor het inzetten van zijn benodigde zorg een persoon of organisatie behorende tot het informele circuit inzetten alsmede een professionele pgb hulpverlener inzetten.

Aan de geboden ondersteuning door pgb-aanbieders worden bepaalde kwaliteitseisen gesteld. In eerste instantie is de budgethouder ervoor verantwoordelijk om toe te zien op de kwaliteit van de geleverde ondersteuning. Echter, het college heeft als verstrekker van de indicatie en het budget ook een rol. Er dient beoordeeld te worden of de pgb-aanbieder voldoet aan de kwaliteitscriteria van professioneel of informeel pgb-aanbieder. Ook kan het college de geboden ondersteuning periodiek toetsen aan gestelde kwaliteitseisen. Tijdens deze toets wordt gecontroleerd of de geboden ondersteuning uit het pgb-plan uitgevoerd wordt en of de gestelde doelen behaald worden.

Voor zowel voor professionele als informele pgb-aanbieders, gelden, naast de overige kwaliteitseisen de volgende voorwaarden:

- De aanbieder biedt hulp die veilig, doeltreffend en cliëntgericht wordt verleend.
- De aanbieder werkt actief en integraal samen met andere zorgverleners/-aanbieders in het belang van de cliënt.
- De aanbieder werkt aantoonbaar aan de doelen van het perspectief- en pgb-plan.
- De aanbieder is bij de gemeente niet bekend vanwege ondeskundige zorg, het handelen in strijd met relevante wetgeving of beleidsregels, misleiding en/of fraude.

Artikel 25. Besteding pgb in het buitenland

Het is niet mogelijk een pgb in het buitenland, of elders in Nederland, te besteden, tenzij hiervoor expliciet vooraf toestemming is gegeven door het college. De cliënt heeft een inlichtingenplicht en moet de gemeente vooraf toestemming vragen.

Hoofdstuk 4 maatwerkvoorzieningen

In dit onderdeel staat beschreven waar de ondersteuning uit kan bestaan en aan welke voorwaarden de ondersteuning moet voldoen.

Artikel 26. Huishoudelijke Ondersteuning

Het algemene doel van deze ondersteuning is het realiseren van een gestructureerd huishouden. Het huishouden vormt een basis waar de cliënt mensen kan ontvangen en van waaruit de cliënt kan participeren in de samenleving. Hiervoor zijn zelfredzaamheid van eigen mogelijkheden van de cliënt belangrijke voorwaarden.

De huishoudelijke ondersteuning beperkt zich tot de leefruimten zoals de keuken, woonkamer, slaapkamer, badkamer en het toilet. Het doen van de was, beschikken over maaltijden en het organiseren van structuur in de huishoudelijke taken maken hier ook onderdeel van uit. Het signaleren van veranderingen of ongewenste situaties hoort ook bij de huishoudelijke ondersteuning.

Als huishoudelijke ondersteuning (of delen daarvan) op een eenvoudigere manier te organiseren is, bijvoorbeeld doordat er gebruikelijke hulp aanwezig is of ondersteuning mogelijk is vanuit het voorveld of sociaal netwerk, dan vervalt de aanspraak op huishoudelijke ondersteuning via een toekenning.

Resultaat

- Een schoon en leefbaar huis door het overnemen van de zware huishoudelijke taken of een schoon en leefbaar huis door het overnemen van de lichte en de zware huishoudelijke taken;
- Schone kleding en linnengoed;
- Beschikken over maaltijden;
- Dagelijkse organisatie van het huishouden;
- Zorg voor kinderen onder de 6 jaar (voor de duur van maximaal drie maanden)
Of
- Ondersteuning mantelzorger.

Bij het indiceren van huishoudelijke ondersteuning wordt gebruik gemaakt van het normenkader wat als bijlage bij de verordening is vastgesteld. Dit normenkader voldoet aan de eisen conform de uitspraken van de Centrale Raad van Beroep.

Artikel 27. HHT (huishoudelijke hulp als mantelzorgondersteuning)

HHT is een maatwerkvoorziening voor mantelzorgers om tijdelijk huishoudelijke hulp te krijgen. Dit wordt ingezet wanneer een mantelzorger bijvoorbeeld niet toe komt aan zijn eigen huishouden of als tijdelijke ondersteuning bij dreigende overbelasting van de mantelzorger. De HHT kan éénmaal per jaar afgegeven worden op naam van de cliënt ten behoeve van zijn/haar mantelzorger.

Artikel 28. Begeleiding

Begeleiding is gericht op het versterken van zelfredzaamheid en participatie, waarbij afstemming, afschaling en borging in algemene voorzieningen en netwerk voorliggend en tevens doel zijn. De ondersteuning is waar mogelijk primair gericht op normaliseren van de situatie van de cliënt wat leidt tot het afschalen van de geboden ondersteuning.

Begeleiding ter ondersteuning van zelfredzaamheid en maatschappelijke participatie kan worden gegeven bij problemen op het gebied van de volgende leefgebieden:

- Wonen;
- Financiën;
- Regie op eigen leven;
- Maatschappelijke participatie;
- Gezin en huiselijke relaties;
- Sociaal netwerk.

Signaleren en escaleren bij crisissituaties door gebrek aan regie en onvoorspelbaar gedrag van de cliënt valt ook onder begeleiding.

De maatwerkvoorziening begeleiding wordt toegekend in drie vormen:

- a. Begeleiding Praktisch;
- b. Begeleiding Basis;
- c. Begeleiding Specialistisch.

a. Begeleiding Praktisch

Begeleiding Praktisch houdt in het ondersteunen bij het aanbrengen van structuur, dan wel het uitvoeren van regie en/of het ondersteunen bij praktische vaardigheden/handelingen en het participeren in de maatschappij. De cliënt heeft moeite met het uitvoeren van activiteiten binnen de routine. Met stimulans en/of toezicht is de cliënt in staat zichzelf goed te verzorgen en dagelijkse structuur aan te brengen. Er is geen noodzaak tot het daadwerkelijk overnemen van taken.

Als de begeleiding (of delen daarvan) op een eenvoudigere manier te organiseren is, bijvoorbeeld doordat er gebruikelijke hulp aanwezig is of ondersteuning mogelijk is vanuit het voorveld of sociaal netwerk, dan vervalt de aanspraak op begeleiding via een toekenning.

Doelgroep Begeleiding Praktisch

Cliënten hebben praktische ondersteuning en advies nodig door een gebrek aan zelfredzaamheid, regie of maatschappelijke participatie. Zij hebben moeite met het uitvoeren van activiteiten binnen de dagelijkse routine en vragen zelf hulp bij vooral complexere activiteiten. Het gaat om ondersteuning op één of enkele leefgebieden van de cliënt vanwege een beperking, chronische psychische of psychosociale problemen. Deze cliënten zijn samen met personen in hun naaste omgeving onvoldoende zelfredzaam of onvoldoende in staat tot participatie.

Met stimulans en/of toezicht zijn deze cliënten in staat zichzelf goed te verzorgen en dagelijkse structuur aan te brengen.

Resultaten

Begeleiding Praktisch kan worden uitgevoerd gericht op o.a. de volgende resultaten:

- Het voorkomen van achteruitgang;
- Het bevorderen van het behoud van de zelfredzaamheid;
- Het daar waar mogelijk vergroten van de zelfredzaamheid zodat de ondersteuning afgebouwd kan worden naar het voorliggend veld of eigen kracht;
- Verbetering of stabilisatie van de situatie;
- Het bevorderen van de maatschappelijke participatie;
- Voorkomen van verwaarlozing;
- Het ondersteunen van de mantelzorger;
- Het ontlasten van de mantelzorger;
- Het versterken van het sociale netwerk rondom een cliënt.

Activiteiten en taken

De ondersteuning is erop gericht door stimulans en/of toezicht ervoor te zorgen dat de cliënt in staat is om zijn/haar sociale leven zelfstandig vorm te geven. De cliënt kan zelf om hulp vragen.

Het geven van begeleiding kan bestaan uit:

- Het structureren en ondersteunen bij dagelijkse, praktische vaardigheden op alle relevante leefgebieden, met uitzondering van de taken die onder huishoudelijke ondersteuning vallen;
- Het ondersteunen bij het ordenen en organiseren van de huiselijke omstandigheden;
- Het aanleren en oefenen van vaardigheden samen met de cliënt;
- Het ondersteunen bij het aangaan en onderhouden van sociale contacten, aansluitend wat passend is bij de cliënt;
- Het ondersteunen bij het zoeken naar een invulling van participatie en een zinvolle daginvulling;
- Het ondersteunen bij het zelfstandig nemen van besluiten, het regelen van en ondersteunen bij de dagelijkse bezigheden en de dagelijkse routine;
- Hulp bij het overzicht krijgen in de administratie en/of de financiën;
- Het ondersteunen bij het maken van een dag- of weekplanning;
- Het ondersteunen bij de regie rondom ingrijpende gebeurtenissen, zoals een verhuizing;
- Praktische pedagogische thuishulp of gezinsondersteuning voor zover de jeugdige geen kind-eigen problematiek of eigen hulpvraag heeft aangezien dit onder de Jeugdwet valt;
- Het bijpraten over dagelijkse zaken voor zover deze te maken hebben met vastgestelde resultaten op het gebied van bevorderen van zelfredzaamheid en maatschappelijke participatie;
- Veiligheid in en om huis (val- en brandpreventie).

b. Product Begeleiding Basis

Bij Begeleiding Basis wordt methodisch handelen verwacht van de ondersteuner/begeleider. Er zal doelgericht gewerkt moeten worden aan het behalen van een resultaat zoals opgenomen in het perspectiefplan. De cliënt kan niet zelfstandig plannen/activiteiten uitvoeren binnen de dagelijkse routine en heeft ondersteuning nodig bij het plannen en/of uitvoeren van taken en activiteiten. Er kan noodzaak zijn tot het (tijdelijk) overnemen van taken.

Bij dit product is sprake van dusdanige beperkingen dat kennis van het ziektebeeld en deskundigheid in de omgang hiermee noodzakelijk is. Er is bijvoorbeeld toezicht en sturing nodig op het psychische lichamelijke functioneren van cliënt of cliënt is leerbaar en er kan geoefend worden met het aanbrengen van structuur en/of het uitvoeren van handelingen/vaardigheden.

Doelgroep Begeleiding Basis

De cliënt heeft een verstoord ziekte inzicht waardoor er sprake is van (tijdelijk) een onvoldoende zelfbeeld op het gebied van beperkingen. Cliënten hebben ondersteuning nodig door een gebrek aan zelfredzaamheid, regie of maatschappelijke participatie. Het gaat om ondersteuning op één of meer leefgebieden van de cliënt vanwege een beperking, psychische of psychosociale problemen. Deze cliënten zijn samen met personen in hun naaste omgeving onvoldoende zelfredzaam of onvoldoende in staat tot participatie en de dagelijkse routine is voor de cliënt niet vanzelfsprekend. De cliënt heeft door een beperking, psychische ziekte of complexe psychosociale problemen behoefte aan ondersteuning en begeleiding op meerdere levensgebieden. Een goed ziekte inzicht bij de cliënt is niet vanzelfsprekend. Structuur en een dagelijkse routine is een belangrijk element van hun gezondheid, psychische stabiliteit en welzijn. Deze cliënten zijn, ook met hulp van personen in hun naaste omgeving, onvoldoende zelfredzaam en onvoldoende in staat tot participatie. De cliënt kan niet zelfstandig plannen of activiteiten uitvoeren binnen de dagelijkse routine. Er is ondersteuning nodig bij het uitvoeren van taken en activiteiten. Er kan noodzaak zijn tot het (tijdelijk) overnemen van taken. De ondersteuning kan ook gericht zijn op het oplossen van problemen. De cliënt is in staat om zelf om hulp te vragen. De communicatie met de cliënt is echter soms beperkt.

Resultaten

Begeleiding Basis kan worden uitgevoerd gericht op o.a. de volgende resultaten:

- Het voorkomen van achteruitgang zodat bijvoorbeeld verwaarlozing voorkomen wordt;
- Verbetering of stabilisatie van de situatie;
- Het bevorderen van het behoud van de zelfredzaamheid;
- Het daar waar mogelijk vergroten van de zelfredzaamheid zodat afgeschaald kan worden naar Begeleiding Praktisch, het voorliggend veld of eigen kracht indien mogelijk;
- Het hebben van een dagstructuur;
- Het bevorderen van de maatschappelijke participatie;
- Het ondersteunen van de mantelzorger;
- Het versterken van het sociale netwerk rondom een cliënt.

Activiteiten en taken

Het geven van begeleiding kan bestaan uit:

- Het structureren en uitvoeren van dagelijkse, praktische vaardigheden op alle relevante leefgebieden, met uitzondering van de taken die onder huishoudelijke ondersteuning vallen;
- Het aanleren en oefenen van vaardigheden samen met de cliënt;
- Het ondersteunen bij het aangaan en onderhouden van sociale contacten, aansluitend wat passend is bij de cliënt;
- Het ondersteunen bij het zoeken naar een invulling van participatie en een zinvolle daginvulling;
- Het aansturen van gedrag;
- Het ondersteunen bij het nemen van besluiten, het regelen van en ondersteunen bij de dagelijkse bezigheden en de dagelijkse routine;
- Hulp bij het overzicht krijgen in de administratie en/of de financiën;
- Het maken van een dag- of weekplanning;
- Het regelen van ingrijpende gebeurtenissen, zoals een verhuizing;
- Pedagogische thuishulp of gezinsondersteuning; voor zover de jeugdige geen kind-eigen problematiek of eigen hulpvraag heeft aangezien dit onder de Jeugdwet valt;
- Het bijpraten over dagelijkse zaken voor zover deze betrekking hebben op de zelfredzaamheid en de maatschappelijke participatie;
- Veiligheid in en om huis (val- en brandpreventie)
- Ondersteuning bij het verminderen van gedragsproblemen zoals aangeleerd bij behandeling.

c. Product Begeleiding Specialistisch

Begeleiding Specialistisch wordt alleen ingezet in uitzonderlijke gevallen. Reden hiervoor is dat specialistische begeleiding wordt ingezet vanwege een ernstig gebrek aan zelfredzaamheid, regie of maatschappelijke participatie waardoor ondersteuning nodig is op alle leefgebieden. De begeleiding is erop gericht dat de cliënt zo lang mogelijk in de eigen leefomgeving kan blijven.

Dit product wordt toegekend in de meest complexe situaties waarin er sprake is van ernstige gedragsstoornissen, risicovolle instabiele ziektebeelden en/of multi-problem situaties. Van de begeleider wordt methodisch handelen en vaardigheden op het gebied van crisisinterventie verwacht.

De cliënt is niet in staat tot het behouden van regie, zelfstandig plannen en uitvoeren van activiteiten binnen de dagelijkse routine. Begeleiding Specialistisch wordt (tijdelijk) ingezet in de meest complexe

situaties, met als doel verbetering of stabilisering van de huidige situatie. Er is noodzaak tot het overnemen van regie en het bieden van overzicht, maar ook oefenen en ondersteuning behoren tot de taken.

Hulpvragen zijn uitstelbaar en in reguliere geplande begeleidingsmomenten te beantwoorden. Indien een hulpvraag regelmatig niet uitgesteld kan worden en daarmee onplanbaar wordt, zal Wonen met Ondersteuning of een indicatie op grond van de Wet langdurige zorg nodig zijn. Een incidentele extra (telefonische) hulpvraag of inspelen op actualiteit valt wel onder het perceel Begeleiding.

Doelgroep Begeleiding Specialistisch

Uitgangspunt is dat specialistische begeleiding bij uitzondering wordt ingezet.

De cliënt heeft ondersteuning nodig, maar kan hier niet (altijd) zelf om vragen. Het uitvoeren van eenvoudige taken en communiceren gaat moeizaam of helemaal niet.

De ondersteuning richt zich op het (gedeeltelijk) overnemen van taken door een professional, omdat de cliënt dit vanwege zijn problematiek (tijdelijk) niet kan. De cliënt kan niet zelfstandig problemen oplossen en/of besluiten nemen.

De cliënt kan zorg mijdend gedrag vertonen met risico op verwaarlozing, destabilisering van de psychiatrische problematiek en/of algehele gezondheid. Mogelijk zijn er ook andere veiligheidsrisico's voor de cliënt en/of zijn omgeving. De mate van begeleiding die voor de cliënt nodig is om stabiel te blijven kan niet door de directe naasten of het sociale netwerk worden geleverd.

Resultaten

Begeleiding Specialistisch kan worden uitgevoerd gericht op o.a. de volgende resultaten:

- Verbetering of stabilisatie van de situatie;
- Het bevorderen van de maatschappelijke participatie;
- Voorkomen van verwaarlozing of opname;
- Het voorkomen van achteruitgang;
- Het bevorderen van het behoud van de mate van zelfredzaamheid;
- Het daar waar mogelijk vergroten van de zelfredzaamheid;
- Het ondersteunen van de mantelzorger;
- Het versterken van het sociale netwerk rondom een cliënt;
- Het afschalen van de begeleiding naar een lichtere vorm van ondersteuning zoals Begeleiding Basis, Begeleiding Praktisch of -indien mogelijk- eigen kracht.

Activiteiten en taken

Het geven van Begeleiding Specialistisch kan bestaan uit:

- Het aansturen van gedrag;
- Het coachen bij de problematiek die de cliënt in het dagelijks leven ondervindt.
- Vergroten van ziekte-inzicht en herstelvaardigheden;
- Signaleren en escaleren bij toenemende problematiek
- Het aanleren en oefenen van vaardigheden samen met de cliënt;
- Pedagogische thuishulp of gezinsondersteuning en afstemming met andere aanbieders van ondersteuning in een gezinsgerichte benadering voor zover de jeugdige geen kind-eigen problematiek of eigen hulpvraag heeft aangezien dit onder de Jeugdwet valt;
- Het bijpraten over dagelijkse zaken;
- Het coachen bij het aangaan en onderhouden van sociale contacten.
- Het vergroten van de communicatieve vaardigheden.
- Het structureren en uitvoeren van dagelijkse, praktische vaardigheden op alle relevante leefgebieden, met uitzondering van de taken die onder huishoudelijke ondersteuning vallen;
- Het ondersteunen bij het zoeken naar een invulling van participatie en een zinvolle daginvulling;
- Het ondersteunen bij het nemen van besluiten, vergroten van regie en ondersteunen bij de dagelijkse bezigheden en de dagelijkse routine;
- Initiatief nemen bij contact met instanties die de bestaanszekerheid van de cliënt waarborgen op het gebied van wonen, inkomen en medisch gebied.
- Beoordelen situatie van de cliënt en eventueel ondersteunen bij een aanvraag op grond van de Wet langdurige zorg indien nodig.

Voor het indiceren van begeleiding wordt gebruik gemaakt van het normenkader zoals vastgesteld in de verordening. Dit normenkader is wetenschappelijk onderbouwd en gevalideerd door de Universiteit van Twente. Het normenkader is nog niet in een zaak bij de Centrale Raad van Beroep behandeld.

Artikel 29. Dagbesteding

Dagbesteding is een professioneel begeleide structurele dagactiviteit met als doel zinvolle daginvulling en participatie in groepsverband. Dit is bedoeld voor cliënten die niet zelfstandig of met het eigen netwerk, op eigen kracht, met werk, onderwijs of bijvoorbeeld vrijwilligerswerk kunnen invullen. Waar mogelijk wordt gekeken naar een perspectief op verbetering van de individuele situatie van de cliënt en afschaling naar een lichtere vorm van ondersteuning. Dit kan ook zijn begeleid of ondersteunend werk, betaald werk of vrijwilligerswerk.

In eerste instantie wordt gekeken of laagdrempelige activiteiten of inloopactiviteiten mogelijk zijn om de cliënt van een zinvolle daginvulling te voorzien.

De Dagbesteding wordt geleverd in dagdelen van maximaal 4 uur.

Dagbesteding kan ook worden ingezet als respijtzorg ter ontlasting van de mantelzorger.

Voor Dagbesteding is het perceel onderverdeeld in twee producten.

De mate van professionele ondersteuning en toezicht die de cliënt nodig heeft en de maximale groepsgrootte bepaalt de keuze voor het product Dagbesteding A of Dagbesteding B.

Dagbesteding kan ook plaatsvinden in een werkcontext, zoals werken in een atelier of op een boerderij.

Er wordt -indien noodzakelijk- ook hulp en ondersteuning geboden bij de dagelijkse levensbehoeften tijdens de deelname aan de Dagbesteding.

a. Dagbesteding A

Voor deze groep geldt een groepsgrootte van maximaal 8 cliënten per professional.

Cliënten moeten aangestuurd of geholpen worden bij het verrichten van de dagactiviteiten. Er wordt gewerkt naar het hebben van een zinvolle daginvulling en sociale interactie. Er worden belevingsgerichte activiteiten geboden die passen bij de wensen en mogelijkheden van de cliënt. De dagbesteding is erop gericht aan te sluiten bij diens mogelijkheden, interesses en talenten. De dagbesteding moet passend zijn bij de cliënt. Indien noodzakelijk wordt de cliënt ook ondersteund bij de dagelijkse levensbehoeften tijdens de deelname aan de Dagbesteding.

b. Dagbesteding B

Voor deze groep geldt een groepsgrootte van maximaal 6 cliënten per professional.

Cliënten hebben gedragsstoornissen of andere beperkingen waardoor zij meer aandacht vragen van de ondersteunende professionals. Er is sprake van een intensieve ondersteunings- en/of verzorgingsbehoefte. Meer aandacht kan ook nodig zijn doordat er een afgebakende periode gestuurd wordt op het afschalen van de Dagbesteding waardoor deze intensieve, specialistische aandacht nodig is.

Er wordt uitgegaan van participeren naar vermogen. Er wordt zoveel mogelijk ingezet op arbeidsmatige activiteiten en waar mogelijk wordt doorstroom naar begeleid of ondersteunend werk, betaald werk of vrijwilligerswerk bevorderd.

Maaltijden

De aanbieder verzorgt de kleine consumpties bestaande uit bijvoorbeeld koffie en/of thee tijdens de dagdelen.

Tegen betaling wordt een maaltijd geserveerd door de aanbieder. De cliënt betaalt zelf voor de maaltijd en rekent deze rechtstreeks met de aanbieder af. Reden hiervoor is dat de kosten voor een maaltijd horen bij de normale kosten voor het dagelijks leven.

Resultaten

De Dagbesteding wordt ingezet gericht op o.a. de volgende resultaten:

- Het voorkomen van achteruitgang of verwaarlozing;
- Het bevorderen van het behoud van de zelfredzaamheid;
- Het daar waar mogelijk vergroten van de zelfredzaamheid;
- Verbetering of stabilisatie van de situatie;
- Het bevorderen van de maatschappelijke participatie;

- Het ondersteunen van de mantelzorger;
- Het versterken van het sociale netwerk rondom een cliënt;
- Het afschalen van de Dagbesteding naar een lichtere vorm van ondersteuning.

Artikel 30. Indicatiestelling begeleiding en dagbesteding

Bij de indicatiestelling voor de maatwerkvoorzieningen begeleiding en dagbesteding wordt gebruik gemaakt van het normenkader begeleiding/dagbesteding wat als bijlage bij de verordening is vastgesteld.

Artikel 31. Kortdurend verblijf

Kortdurend verblijf (hierna: KDV) vanuit de Wmo betekent dat mensen die thuis begeleiding of ondersteuning krijgen, voor een korte tijd in een instelling verblijven. Het doel is mantelzorgers tijdelijk rust te geven. KDV wordt soms ook logeeropvang of respijtzorg genoemd. KDV wordt ingezet als het noodzakelijk is de mantelzorger te ontlasten of de mantelzorg tijdelijk niet gegeven kan worden. KDV is te karakteriseren als logeren ter aanvulling op het wonen in de thuissituatie en niet als wonen in een instelling.

Er is permanent toezicht gedurende 24 uur per dag.

Deze ondersteuningsvorm bestaat uit de verblijfscomponent, inclusief ondersteuning in de vorm van individuele begeleiding en/of dagbesteding, in passende mate voor de betreffende cliënt. Er wordt een veilig omgevingsklimaat geboden waarin de veiligheid van de cliënt in de breedste zin van het woord is geborgd. Er zijn rolstoeltoegankelijke douche/toiletvoorzieningen aanwezig indien dit relevant is voor de cliënt. Daarbij is ook alarmering op de kamer aanwezig.

De vergoeding voor de verblijfscomponent betreft de huisvestings- en verblijfskosten, waarbij in ieder geval de volgende kosten zijn inbegrepen:

- Huishoudelijke verzorging
- Keuken(personeel)
- Facilitaire dienst
- Dagelijkse welzijnsactiviteiten

Per etmaal wordt tenminste drinken, een ontbijt, lunch en avondmaaltijd aangeboden aan de cliënt.

Artikel 32. Indicatiestelling Kortdurend verblijf

Er is sprake van (dreigende) overbelasting van de persoon die gebruikelijke zorg of mantelzorg aan de cliënt levert. Daarbij moet er niemand zijn die de zorg tijdelijk wil overnemen.

Bij het onderzoek wordt ook gekeken of mantelzorgondersteuning of kortdurend verblijf in de zorgverzekering van de cliënt opgenomen is.

Daarbij wordt ook altijd gekeken naar de indiceerbaarheid van de cliënt op grond van de Wet langdurige zorg aangezien er vaak toch 24-uurs zorg in ieder geval in de nabijheid noodzakelijk is of gevraagd wordt.

Artikel 33. Keuze tussen aanbieders

Wanneer er een indicatie voor een maatwerkvoorziening mogelijk is kan de cliënt de aanbieder kiezen waarvan hij de ondersteuning wenst te ontvangen.

Indien de cliënt, ook na rappel, geen voorkeur aangeeft of wil geven, zal de medewerker die de melding in behandeling neemt, een aanbieder selecteren die op basis van het onderzoek het best aansluit bij de cliënt en zijn ondersteuningsbehoefte.

Artikel 34. Vervoersvoorzieningen

Sociaal recreatief vervoer is een manier om deel te nemen aan het maatschappelijk verkeer. Het draagt dus bij aan participatie doordat iemand die behoort tot de doelgroep van de Wmo 2015, ondanks zijn beperkingen of problemen, op gelijke voet met anderen in redelijke mate mensen kan ontmoeten, contacten kan onderhouden, boodschappen kan doen en aan maatschappelijke activiteiten kan deelnemen. Om dit te kunnen is vereist dat iemand zich kan verplaatsen. De maatwerkvoorziening sociaal recreatief vervoer voorziet hierin. Voor toekenning van een maatwerkvoorziening is vereist dat er sprake is van een concrete vervoersbehoefte en dus van een vervoersprobleem is voor het lokale vervoer. Dit probleem moet tot gevolg hebben dat de cliënt hierdoor niet op een aanvaardbaar niveau zelfredzaam is of kan participeren. Er kan hierbij sprake zijn van:

- een belemmering bij het voeren van een huishouden omdat de persoon niet in staat is om bijvoorbeeld boodschappen te doen of om een kind naar school te brengen en hiervoor geen adequate alternatieven zijn;
- het niet kunnen bereiken van de voorzieningen in zijn directe leefomgeving. Het gaat daarbij om een winkelcentrum, een NS-station, het ziekenhuis, de huisarts, de tandarts; of
- belemmeringen om andere mensen te ontmoeten en sociale verbanden aan te gaan, omdat hij zich bijvoorbeeld niet kan verplaatsen naar een buurthuis, het sportcomplex, de vereniging, het zwembad of zijn familie en vrienden of niet de gelegenheid heeft een praatje te maken op straat.
- Een cliënt komt alleen in aanmerking voor een maatwerkvoorziening voor sociaal-recreatief vervoer als het gebruik van een algemeen gebruikelijke of een algemene voorziening geen of onvoldoende oplossing biedt of als hiermee niet volledig in de vervoersbehoefte wordt voorzien.
- Belemmeringen in het gebruik van algemeen gebruikelijke of algemene vervoersvoorzieningen kunnen bijvoorbeeld ontstaan omdat:
 - o een cliënt het openbaar vervoer in verband met zijn beperkingen niet kan bereiken;
 - o de algemene vervoersvoorziening onvoldoende toegankelijk is;
 - o hij niet in staat is te wachten op het openbaar vervoer;
 - o er sprake is van incontinentieproblemen, gedragsproblemen, allergieën of overgevoeligheid voor ziekteverwekkers waardoor geen gebruik kan worden gemaakt van algemene of algemeen gebruikelijke vervoersvoorzieningen.

Het kan ook zijn dat een algemeen gebruikelijke of algemene voorziening onvoldoende oplossing biedt omdat bijvoorbeeld:

- de vervoersbehoefte zich richt op korte afstanden;
- een vrijwilligersdienst geen uitkomst biedt;
- de buurtbus geen oplossing biedt;
- er sprake is van bestemmingen waar het openbaar vervoer geen oplossing voor is;
- er sprake is van een reisbehoefte op tijdstippen waarop het openbaar vervoer niet rijdt.

In de laatste 2 gevallen moet er dan wel sprake zijn van een beperking waardoor de cliënt geen algemene of algemeen gebruikelijk alternatief kan aanwenden. Zo kan een blinde student in veel gevallen wel gebruik maken van het openbaar vervoer, maar kan hij niet gaan fietsen op het moment dat het openbaar vervoer niet rijdt, terwijl een ziende studiegenoot dit alternatief wel kan gebruiken.

Artikel 35. Afbakening met andere vervoersregelingen

In de Wmo 2015 gaat het steeds om sociaal recreatief vervoer. Ook een aantal andere regelingen kent voorzieningen op het gebied van vervoer.

Deze regelingen zien steeds op een specifiek type vervoersbehoefte. Bij dit type vervoersbehoefte is geen voorziening voor sociaal-recreatief vervoer mogelijk op grond van de Wmo 2015.

a. Vervoer naar werk, opleiding of traject

Als reizen naar werk of opleiding lastig is vanwege een langdurige ziekte of een handicap kan het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV) iemand een vervoersvoorziening toekennen (bijvoorbeeld op grond van de Wia). Het UWV kan zo'n vergoeding uitbreiden met een aantal privé-kilometers. Er moet wel een samenhang zijn met het vervoer voor woon-werk/scholing. Het UWV beoordeelt dit.

Als er (nog) geen sprake is van een werkgever óf als de werkgever van de gemeente een loonkosten-subsidie ontvangt, dan geldt dat de gemeente verantwoordelijk is voor het reizen in het kader van reïntegratie of het verrichten van arbeid. Althans, als de cliënt dit niet zelf kan. Die ondersteuning wordt dan geboden op grond van de gemeentelijke Participatieverordening (die hoort bij de uitvoering van de Participatiewet, IOAW en IOAZ). Als een cliënt met succes een beroep kan doen op zo'n vervoersvoorziening, dan is een aanvullende vervoersvoorziening op grond van de Wmo 2015 mogelijk voor sociaal-recreatief vervoer.

b. Vervoer naar dagbesteding of dagbehandeling

Een maatwerkvoorziening voor vervoer naar de dagbesteding valt niet onder sociaal-recreatief vervoer, maar wordt geïndiceerd in combinatie met de dagbesteding. De aanbieder verzorgt dan het vervoer.

c. Leerlingenvervoer

Vervoer voor kinderen en jongeren die niet zelfstandig naar school kunnen en ook geen gebruik kunnen maken van het openbaar vervoer wordt geregeld via het leerlingenvervoer.

d. Ziekenvervoer

Zittend ziekenvervoer bij permanente rolstoelafhankelijkheid, chemo- of radiotherapie, nierdialyses of een dusdanig beperkt gezichtsvermogen dat begeleiding noodzakelijk is wordt geregeld via de Zorgverzekeringswet.

e. Wet langdurige zorg

Als een persoon een indicatie heeft op grond van de Wet langdurige zorg (Wlz) én behandeling ontvangt, wordt het vervoer geregeld via de Wlz.

Artikel 36. Algemeen gebruikelijk vervoer

Er hoeft geen vervoersvoorziening verstrekt te worden als er sprake is van een algemeen gebruikelijke vervoersbehoefte. Hieronder wordt in principe verstaan het vervoer van thuiswonende minderjarige kinderen of het vervoer van partners. In dat geval worden de ouder(s) of partner geacht het vervoer te verzorgen. Wel moet in de concrete situatie onderzocht worden of de algemeen gebruikelijke ondersteuning ook daadwerkelijk kan worden geboden. Factoren die hier een rol kunnen spelen zijn:

- de vervoersbehoefte bestaat op tijdstippen dat degene die het vervoer zou kunnen verzorgen werkt;
- degene die het vervoer zou kunnen verzorgen beschikt niet over een eigen vervoermiddel dat geschikt is om de cliënt te vervoeren;
- degene die het vervoer zou kunnen verzorgen beschikt niet over een rijbewijs;
- degene die het vervoer zou kunnen verzorgen is vanwege eigen beperkingen niet in staat de persoon te begeleiden in het openbaar vervoer of op andere wijze te vervoeren.

Dit betekent dat in zulke situaties (aanvullende) ondersteuning noodzakelijk kan zijn.

Daarnaast bestaat er ook geen aanspraak op een maatwerkvoorziening als de voorziening zelf aangemerkt kan worden als een algemeen gebruikelijke vervoersvoorziening. Voorbeelden hiervan zijn:

- een fiets, inclusief een (tweedehands) fiets met elektrische trapondersteuning, tandem, aankoppelfiets, fietszitje of fietsaanhanger, bakfiets, zijwieltjes aan een fiets;
- een snorfiets, spartamet, brommer en scooter;
- een vergoeding die iemand betaalt voor het gebruik van het vervoermiddel van een derde;
- de eigen auto;
- de kosten van het behalen van een (brommer)rijbewijs;
- zittend ziekenvervoer bij bepaalde aandoeningen. Ook een hiervoor verschuldigde eigen bijdrage is algemeen gebruikelijk.

Of een fietsachtige voorziening algemeen gebruikelijk is, hangt onder andere af van de leeftijd van de cliënt. Zo zijn zijwieltjes bij een volwassene niet algemeen gebruikelijk.

Ook kunnen de kosten van bijvoorbeeld het gebruik van een eigen auto niet algemeen gebruikelijk zijn als de auto ook gebruikt moet worden voor afstanden die een ander normaal gesproken per fiets of lopend aflegt.

Bij de vraag of er sprake is van een algemeen gebruikelijke voorziening moet ook altijd gekeken worden naar de individuele situatie waarin de cliënt verkeert (zie ook hoofdstuk 1). Als de cliënt stelt dat hij de voorziening niet kan betalen (bijvoorbeeld op grond van zijn inkomen of vanwege schulden) dient hij dit aan te tonen.

De kosten van het gebruik van het openbaar vervoer zijn eveneens algemeen gebruikelijk.

In de afweging of iets algemeen gebruikelijk is en of dit gedragen kan worden door iemand met een minimum inkomen kan ook de aanschaf van een tweedehands voorziening meegenomen worden. Als dit een adequate oplossing kan zijn voor een probleem ziet het college hierin een juiste afweging met betrekking tot het feit of een voorziening algemeen gebruikelijk is.

Elektrische fiets

Met betrekking tot de aanschaf van (expliciet) een tweedehands elektrische fiets ziet het college als algemeen gebruikelijke voorziening die tot het gebruikspatroon van de gehele bevolking behoort. In alle wijken, onder alle inkomensklassen en van jong tot oud worden personen gezien die rijden op elektrische fietsen. Wanneer een nieuwe fiets niet tot het normale bestedingspatroon behoort wordt gekeken naar een tweedehands exemplaar wat wel voldoet aan de criteria van algemeen gebruikelijk. Natuurlijk zullen er altijd individuele omstandigheden zijn die maken dat een specifiek persoon een elektrische fiets niet kan aanschaffen, maar deze door beperkingen wel nodig heeft. Dit moet uit het onderzoek naar de hulpvraag blijken en afgewogen worden.

Artikel 37. Algemene voorzieningen

Er kan gebruik gemaakt worden van vrijwilligersdiensten waarbij vrijwilligers in een particuliere auto tegen een brandstofvergoeding cliënten kunnen helpen met hun vervoersprobleem.

Artikel 38. Reikwijdte maatwerkvoorziening sociaal recreatief vervoer

Een cliënt kan een maatwerkvoorziening voor sociaal-recreatief vervoer krijgen om voor zijn lokale vervoersbehoefte. Hieronder wordt verstaan het vervoer tussen een vertrekpunt en een bestemming die allebei gelegen zijn binnen het grondgebied van de regio Westfriesland; over maximaal 25 kilometer. De maatwerkvoorziening wordt vastgesteld op basis van de individuele reisbehoefte van de cliënt. Hierbij wordt uitgegaan van een maximum van 2.000 km per jaar.

Bij het gebruik van het collectief aanvullend vervoerssysteem (De Regiotaxi) of taxi betekent dit 2.000 kilometer per jaar.

Door in de cliënt gelegen omstandigheden kan een hoger aantal kilometers of ritten noodzakelijk zijn. Op individuele gronden kan dan van dit maximum naar boven worden afgeweken. Factoren die hierbij een rol spelen zijn:

- de mate waarin de cliënt volledig en gedurende het gehele jaar is aangewezen op de maatwerkvoorziening;
- de reden waarom de vervoersbehoefte afwijkt van het maximum. Zo kan er bijvoorbeeld sprake zijn van vrijwilligerswerk, intensieve sportbeoefening, bezoek aan een partner die in een verpleeghuis verblijft.

Artikel 39. Een scootmobiel, driewiel fiets of ander vervoermiddel en indien noodzakelijk een woontechnische aanpassing om de voorziening veilig te kunnen stallen.

Een indicatie voor vervoer per eigen vervoermiddel kan betrekking hebben op:

- a. een (deels) met spierkracht voortbewogen vervoermiddel;
- b. en open of gesloten gehandicaptenvoertuig;
- c. een al dan niet aangepaste personenauto;
- d. aanpassingen aan de personenauto.

Ad a Met spierkracht voortbewogen vervoermiddel

Als een cliënt zijn vervoersbehoefte geheel of gedeeltelijk kan invullen per fiets en het gebruik van een gewone fiets, al dan niet met elektrische trapondersteuning of in de vorm van een tandem, niet mogelijk is, kan een maatwerkvoorziening in bruikleen worden verstrekt voor het gebruik van een door spierkracht voortbewogen vervoermiddel. Een dergelijke maatwerkvoorziening is dus ook mogelijk als een cliënt gebruik zou kunnen maken van het openbaar vervoer of in combinatie met een maatwerkvoorziening voor de lange afstand, zoals een pas voor de Regiotaxi.

De maatwerkvoorziening kan bestaan uit:

- de aanpassing van of een aangepaste versie van een aankoppelfiets, fietsaanhanger of fietszitje ten behoeve van een kind met een beperking. Een aankoppelfiets is een kinderfiets die bestaat uit één wiel met een stang die aan de zadelpen van de fiets van de volwassene wordt gekoppeld. De maatwerkvoorziening kan bestaan uit bijvoorbeeld de plaatsing van zijwielen, aanpassing van het stuur, een speciaal zadel of aanpassing bij een aankoppelfiets.
- de verstrekking van een aangepaste fiets, rolstoelfiets of handbike. Een handbike wordt gekoppeld aan de handbewogen rolstoel waardoor met armkracht zelfstandig "gefiets" kan worden. Een rolstoelfiets is een fiets waar een rolstoel op geplaatst wordt.

Ad b Open of gesloten gehandicaptenvoertuig

Bij een open gehandicaptenvoertuig kan het gaan om bijvoorbeeld een scootmobiel, een rolstoelscooter of driewielbromscooter. Het open gehandicaptenvoertuig is bestemd als vervoervoorziening voor de korte en middellange afstanden, als de Regiotaxi hiervoor geen oplossing biedt. De Regiotaxi is dan voorliggend op het verstrekken van een voertuig.

Bij een gesloten gehandicaptenvoertuig gaat het om bijvoorbeeld een overdekte scootmobiel of een brommobiel.

De cliënt moet in staat zijn om op verantwoorde wijze deel te nemen aan het verkeer.

Een gesloten gehandicaptenvoertuig is slechts aan de orde als een cliënt voor de korte of middellange afstanden aangewezen is op gesloten vervoer en de cliënt met een pas voor de Regiotaxi onvoldoende wordt gecompenseerd. Medisch gezien moet er een contra-indicatie bestaan voor het verblijven in de

buitenlucht. De reden voor verstrekking kan ook technisch van aard zijn, mocht een vervoermiddel niet aan de gebruiksbenodigdheden van de cliënt kunnen worden aangepast.

De cliënt moet beschikken over de rijgeschiktheid en rijvaardigheid als beginnend bestuurder. Eventueel kan de cliënt in aanmerking komen voor aanvullende lessen voor het op een aanvaardbaar niveau brengen van de rijgeschiktheid en rijvaardigheid. Als blijkt dat een cliënt desondanks onvoldoende rijgeschikt en rijvaardig blijft, kan een gehandicaptenvoertuig niet worden geïndiceerd.

Ook nadat het gehandicaptenvoertuig is verstrekt, kan het noodzakelijk zijn de rijvaardigheid opnieuw te onderzoeken. Blijkt dat die rijvaardigheid niet langer aanwezig is, dan wordt de indicatie voor het gehandicaptenvoertuig ingetrokken en moet de cliënt deze inleveren.

Scootmobielen zijn leverbaar met verschillende snelheden. Bij de afweging welke snelheid gepast is wordt in ieder geval gekeken naar de volgende aspecten:

- de door de cliënt gewenste snelheid van de scootmobiel;
- het reisgedrag van de cliënt: de af te leggen afstanden, maar ook of de cliënt bijvoorbeeld samen met een fietser (kind, partner, vriend) op pad wil kunnen;
- de rijvaardigheden: een snelle scootmobiel vergt meer rijvaardigheden en verkeersinzicht dan een langzamer model;
- de mogelijkheden voor stalling van de scootmobiel.

De goedkoopst adequate scootmobiel komt in aanmerking voor toekenning. Dat betekent dat een scootmobiel adequaat moet zijn voor het doel waar hij voor geïndiceerd is. Wanneer meer scootmobielen adequaat zijn wordt de goedkoopste verstrekt.

Ad c (Aangepaste) personenauto, gesloten buitenwagen of brommobiel

Als de Regiotaxi of een combinatie van vervoervoorzieningen geen adequate oplossing biedt voor het vervoersprobleem én in de vastgestelde vervoersbehoefte alleen door middel van een eigen personenauto (of brommobiel) kan worden voorzien, kan een maatwerkvoorziening hiervoor aan de orde zijn als de cliënt heeft aangetoond dat de personenauto of brommobiel in zijn situatie niet algemeen gebruikelijk is.

Voorwaarde is wel dat de cliënt beschikt over de rijgeschiktheid en rijvaardigheid voor een dergelijk vervoermiddel en ook over een geldig rijbewijs. Voor een brommobiel is dat een geldig bromfietserijbewijs.

Als vervoer per personenauto voor een cliënt noodzakelijk is, kan hij eveneens in aanmerking komen voor aanpassing van de personenauto. Dit kan de in bruikleen verstrekte personenauto betreffen, maar ook de eigen personenauto die voor hem algemeen gebruikelijk is. De aanpassing van een auto is niet algemeen gebruikelijk.

Een gesloten buitenwagen is een overdekt voertuig dat niet harder dan 45 km rijdt en waarvoor aparte (verkeers)regels gelden. De gesloten buitenwagen dient onderscheiden te worden van de brommobiel, die eveneens niet harder dan 45 km rijdt maar waarvoor geen aparte verkeersregels gelden. De brommobiel is niet specifiek voor gehandicapten bedoeld en wordt als algemeen gebruikelijk beschouwd. Een gesloten buitenwagen wordt door de aanvrager vaak als gewenste oplossing voor het vervoersprobleem beschouwd maar is niet de goedkoopst oplossing. Een personenauto, gesloten buitenwagen of brommobiel wordt in principe alleen verstrekt wanneer er medisch gezien een contra-indicatie bestaat voor het verblijf in de buitenlucht.

De autoaanpassing kan bestaan uit:

- een volledige vergoeding voor de aanpassing van de eigen personenauto, mits de personenauto nog geen 7 jaar oud is; in sommige gevallen is ook bij een oudere auto een aanpassing mogelijk, afhankelijk van de soort aanpassing, de meeneembaarheid daarvan en de kilometerstand. Daarbij geldt als uitgangspunt dat boven een kilometerstand van 80.000 km geen aanpassing wordt gedaan;
- een aanpassing van de in bruikleen verstrekte personenauto;
- een persoonsgebonden budget in de meerkosten van een personenauto in specifieke uitvoering. De meerkosten worden berekend als het verschil tussen een personenauto (merk, type) die voor een persoon als meest doelmatig wordt geacht en de prijs van deze personenauto in specifieke uitvoering.
- Een vervoervoorziening in de vorm van een autoaanpassing is maximaal eenmaal per zeven jaar mogelijk, onverlet bijzondere individuele omstandigheden.

Artikel 40. Stallingruimte

Toekenning van een voorziening in de vorm van een open gehandicaptenvoertuig of een aangepaste fiets kan alleen als de cliënt de beschikking heeft over een adequate stallingsruimte dan wel dat deze kan worden gerealiseerd.

Een adequate stallingruimte wil zeggen dat de voorziening droog staat in een afgesloten ruimte. Dit om beschutting te bieden tegen weersinvloeden, diefstal en vernieling. Dat kan een afgesloten eigen ruimte zijn, zoals een tuin of schuur. Maar het kan ook gaan om een hal of parkeergarage in een appartementencomplex. Voorwaarde hierbij is dat de stalling van de scootmobiel de (brand)veiligheid in het complex niet in gevaar brengt.

Zo nodig kan voor de stalling van het voertuig een maatwerk woonvoorziening worden geïndiceerd.

In sommige gevallen volstaat een afdekhoes of is het niet noodzakelijk dat de voorziening overdekt gestald wordt.

Artikel 41. Persoonsgebonden budget voor een vervoersvoorziening

Wanneer een cliënt er voor kiest de vervoersvoorziening zelf aan te schaffen middels een pgb, wordt de hoogte van het pgb vastgesteld op basis van de offerte die de cliënt overlegt voor de levering van een adequate vervoersvoorziening zoals een scootmobiel.

Het pgb wordt gemaximeerd op de kosten die de gemeente verschuldigd zou zijn voor het vervoermiddel als maatwerkvoorziening gedurende de technische afschrijvingsduur van de rolstoel. De technische afschrijvingsduur wordt voor een volwassene vastgesteld op 7 jaar.

Artikel 42. Een pas voor het collectief aanvullend openbaar vervoer, de Regiotaxi

Het college legt het primaat bij het collectief aanvullend vervoerssysteem. Dit geldt in ieder geval als de vervoersbehoefte betrekking heeft op de middellange en lange afstanden. Eventueel kan een pas voor de Regiotaxi gecombineerd worden met een vervoersvoorziening voor de korte afstand, zoals een fietsvoorziening of een scootmobiel.

Dit primaat betekent het volgende. Pas als het gebruik van de Regiotaxi, al dan niet in combinatie met een (algemeen gebruikelijke, algemene of maatwerk) vervoersvoorziening voor de korte afstand, onvoldoende compensatie biedt voor aanvaardbare participatie dan beoordeelt het college of een andere vervoersvoorziening meer aangewezen is.

De Regiotaxipas geeft recht op toegang tot en gebruik van de vervoersservice.

Voor de uitvoering van het vervoer van deur tot deur wordt de cliënt opgehaald bij de op straatniveau gelegen voordeur van het ophaaladres en wordt hij gebracht tot aan de op straatniveau gelegen voordeur van het bestemmingsadres. Met voordeur wordt bedoeld de deur van de woning of de deur van de bestemming. Voor adressen in flatgebouwen of gestapelde bouw geldt de op straatniveau gelegen ingang van het portiek of de centrale ingang. De chauffeur begeleidt de cliënt, indien nodig, bij het in- en uitstappen en bij het opbergen van hulpmiddelen. Dit is de standaard service.

Extra begeleiding kan verder bestaan uit het openen van deuren, het duwen van de rolstoel, of ondersteuning bij het overbruggen van een drempel/opstap. Deze service geldt niet als er treden moeten worden gebruikt om bij het huis te komen en cliënt niet in staat is dit hoogteverschil te overbruggen.

Bij een indicatie vervoer per personenauto komt er geen busje voorrijden.

In principe geldt dat het college vervoer van deur tot deur toekent.

Voor het gratis meenemen van een begeleider gelden extra indicaties. Als bij de in de indicatiestelling voor de Regiotaxi blijkt dat de cliënt aangewezen is op persoonlijke ondersteuning en begeleiding bij zijn vervoer kan deze cliënt gratis een begeleider meenemen. Aanspraak op begeleiding bij het vervoer kan bijvoorbeeld aan de orde zijn als er een aanzienlijke kans is dat er ten behoeve van de cliënt tijdens de reis medische of verzorgende handelingen verricht moeten worden, of omdat er sprake is van ernstige gedragsproblemen waarop sturing vereist is. De begeleider mag om technische redenen niet zelf in een rolstoel zitten en ook mag de begeleider geen scootmobiel meenemen.

Artikel 43. Een rolstoel

Een maatwerkvoorziening voor een rolstoel kan aan de orde zijn als er sprake is van belemmeringen in het zich verplaatsen in of om de woning, die niet afdoende opgelost kunnen worden met een algemeen gebruikelijke of algemene voorziening.

Bij verplaatsingen om de woning gaat het om verplaatsingen in de directe omgeving van de eigen woning: om het huis, naar de burens of bestemmingen in de wijk die op loopafstand liggen.

Ook kan een rolstoel worden gebruikt voor het zich verplaatsen op de plek van bestemming, zoals een winkelcentrum of een park waarbij de cliënt zich zelf kan voortbewegen of kan worden geduwd door een ander. In hoeverre een rolstoel aan de orde kan zijn voor het zich verplaatsen op de plek van bestemming, is vooral afhankelijk van de vraag in hoeverre dit bijdraagt aan zijn zelfredzaamheid of participatie.

Artikel 44. Algemeen gebruikelijk

Er zijn diverse hulpmiddelen die de cliënt behulpzaam kunnen zijn bij het zich verplaatsen in of om de woning. Hierbij valt te denken aan een wandelstok, looprek of een rollator. Deze voorzieningen zijn voor een ieder algemeen gebruikelijk voorzieningen.

De uitleenservice via een thuiszorgwinkel is een algemeen gebruikelijke service die aan de orde kan zijn als de cliënt slechts incidenteel of tijdelijk een rolstoel nodig heeft.

Artikel 45. Selectie rolstoelen

Er zijn diverse typen rolstoelen te verkrijgen.

Bij de selectie van het type rolstoel wordt gekeken naar de volgende aspecten:

- hoe vaak en voor welk doel wordt de rolstoel gebruikt;
- de fysieke mogelijkheden van de cliënt om een rolstoel zelf voort te bewegen;
- of de cliënt de rolstoel zelf moet kunnen voortbewegen of dat het volstaat als een ander de rolstoel voortbeweegt, of;
- als een elektrische rolstoel is aangewezen, de cliënt in staat is om deze te besturen.

Geprobeerd wordt om een cliënt, binnen zijn fysieke mogelijkheden en indien dit past binnen de medische behandeling, fysieke spierkracht te laten gebruiken om de conditie zoveel mogelijk op peil te houden.

Indien nodig, worden er door de leverancier individuele aanpassingen aangebracht aan de rolstoel.

Deze kunnen bestaan uit aanpassingen aan:

- zit-, rug- en ondersteuningsdelen, voor zover deze een vast onderdeel vormen van de rolstoel.
- rijgedeelte;
- bediening en/of besturing.

Artikel 46. Stallingruimte elektrische rolstoel

Voor het gebruik van een elektrische rolstoel is het noodzakelijk dat de cliënt de beschikking heeft over een adequate stallingruimte, dan wel dat deze kan worden gerealiseerd.

De rolstoel moet daarbij beschermd zijn tegen diefstal, vernieling en weersinvloeden. Dat betekent dat er sprake moet zijn van veilige stalling in een afgesloten ruimte (hal van wooncomplex, afgesloten tuin, garage) en een (af)dak waar de rolstoel onder gestald kan worden. Deze stallingruimte moet voor de cliënt eenvoudig bereikbaar zijn.

Artikel 47. Persoonsgebonden budget rolstoel

Als een cliënt ervoor kiest de rolstoel zelf aan te schaffen met een pgb, wordt de hoogte van het pgb vastgesteld op basis van de offerte die de cliënt overlegt voor de levering van een adequate rolstoel.

Het pgb wordt gemaximeerd op de kosten die de gemeente verschuldigd zou zijn voor de rolstoel als maatwerkvoorziening gedurende de technische afschrijvingsduur van de rolstoel. De technische afschrijvingsduur wordt voor een volwassene vastgesteld op 7 jaar.

Voor kinderen wordt niet uitgegaan van de technische afschrijvingsduur maar van de te verwachten gebruiksduur van de desbetreffende rolstoel, omdat een kind nog groeit en er daardoor binnen een kortere termijn dan de technische afschrijvingsduur een nieuwe rolstoel nodig kan zijn.

Artikel 48. Woonvoorzieningen

- a. Een woonvoorziening kan bestaan uit:
- b. Hulpmiddel of losse woonvoorziening bij het wonen, zoals een douchestoel
- c. Bouwkundige aanpassing van de woning, zoals een traplift, badkameraanpassing.
- d. Tegemoetkoming in de verhuiskosten

Een van de doelen van de Wmo 2015 is om cliënten in staat te stellen om langer thuis (dat wil zeggen in de eigen woonomgeving) te wonen. Een woonvoorziening (al dan niet in de vorm van een verhuizing) kan compensatie bieden in de zelfredzaamheid van een cliënt door hem in staat te stellen tot het verrichten van algemene dagelijkse levensverrichtingen. Dit hoort namelijk bij het normale gebruik van de woning.

Bij het normale gebruik van de woning gaat het om het verrichten van elementaire woonfuncties. Dit wordt onderscheiden in verschillende typen problemen en daarmee verband houdend gebruik:

Artikel 49. Bouwkundige/woontechnische problemen

De cliënt moet in staat zijn tot het normale gebruik van de woning. Dat wil zeggen dat:

- de woning voor de cliënt toegankelijk is;
- de buitenruimte (tuin of balkon) veilig moet kunnen worden bereikt;
- de cliënt het toilet, de badkamer, keuken, woonkamer, slaapkamer en de slaapkamers van jonge kinderen moet kunnen bereiken en gebruiken;
- dat kinderen zonder gevaar voor eigen gezondheid in de woonruimte kunnen spelen.
- Het bereik en/of gebruik van hobby-, werk- of recreatieruimten behoort niet tot de elementaire woonfuncties.

Als een cliënt belemmerd wordt in zijn zelfredzaamheid door bouwkundige of woontechnische kenmerken van de woning, kan een woonvoorziening aan de orde zijn. Bij het onderzoek wordt ook gekeken naar andere typen oplossingen.

Bijvoorbeeld:

- in hoeverre een herverdeling van taken binnen het gezin een oplossing kan bieden (in het kader van gebruikelijke hulp);
- of door gebruikmaking van voorzieningen in de wijk een woonvoorziening achterwege kan blijven. Te denken valt aan een maaltijdservice, wasservice (in het kader van algemeen gebruikelijk);
- of verhuizing naar een meer geschikte woning een betere oplossing is (in het kader van goedkoopst adequaat).

Artikel 50. Stallingruimte

Als een cliënt voor zijn participatie of zelfredzaamheid afhankelijk is van een open gehandicaptenvoertuig (scootmobiel), aangepaste fiets of elektrische rolstoel, moet de cliënt kunnen beschikken over een adequate stallingruimte. Het vervoermiddel of de rolstoel moet daarbij beschermd zijn tegen weersinvloeden, diefstal en vernieling. Dat betekent dat er sprake moet zijn van veilige stalling in een afgesloten ruimte (hal van wooncomplex, een afgesloten tuin, garage) en/of een (af)dak waar het voertuig of de rolstoel onder gestald kan worden. Deze stallingruimte moet voor de cliënt bereikbaar zijn.

Artikel 51. Ontbreken voorzieningen belemmert zelfredzaamheid

Ook het ontbreken van voorzieningen in de directe omgeving, waardoor een persoon belemmerd wordt in het zelfstandig functioneren, kan reden zijn om een woonvoorziening te verstrekken. In veel gevallen zal het dan de voorkeur hebben dat de cliënt verhuist naar een andere woning, waar wel voldoende voorzieningen voorhanden zijn.

Artikel 52. Woonsituatie belemmert participeren

Als uitgangspunt geldt, dat de ondervonden beperkingen bij het normale gebruik van de woning een rechtstreeks oorzakelijk verband moeten hebben met de beperkingen van de cliënt. Onder andere als de woonsituatie een cliënt belemmert om mensen te ontmoeten of sociale verbanden aan te gaan, kan ook een woonvoorziening aan de orde zijn. In het algemeen zal het hierbij gaan om de locatie van de woning, waardoor een persoon in sociaal isolement dreigt te geraken of is geraakt en dan is verhuizing de beste oplossing. In dat geval wordt beoordeeld of de verhuizing algemeen gebruikelijk is. Persoonlijke zaken, zoals schaamte voor de staat van onderhoud van de woning, waardoor een cliënt geen bezoek durft uit te nodigen, zijn geen aanleiding voor het treffen van een woonvoorziening. Het onderhoud van een woning behoort immers tot de algemeen gebruikelijke kosten. Ook omgevingsfactoren, zoals ruzie met de burens of door drugsgebruikers veroorzaakte geluidsoverlast zijn in het algemeen geen reden om een woonvoorziening aan te bieden. Vanuit het beroep op eigen kracht mag dan van de cliënt

verwacht worden dat hij zich inspant om die omgevingsfactoren te beïnvloeden. Onveiligheid kan wel een omgevingsfactor zijn waar het college rekening mee moet houden.

Artikel 53. Uitraaskamer

Een bijzondere woonvoorziening die verstrekt kan worden is een uitraaskamer voor een persoon die, vanwege een gedragsstoornis, ernstig ontremd gedrag vertoont. In deze kamer kan hij zich afzonderen en tot rust komen, waardoor de kans groter is dat hij daarna weer in staat is in contact te treden met anderen.

Er is sprake van ernstig ontremd gedrag als de persoon niet in staat is te voorkomen dat hij schade aan zichzelf en/of de omgeving toebrengt en dat een verzorger dit redelijkerwijs niet kan beïnvloeden.

Artikel 54. Aanpassing van een tweede woning bij gescheiden ouders

Uitgangspunt is, dat een woning wordt aangepast waar een cliënt zijn hoofdverblijf heeft. Er kunnen zich echter situaties voordoen met minderjarige kinderen met een beperking waarbij van dit uitgangspunt in het belang van het kind afgeweken moet worden.

Co-ouderschap

Als ouders voor co-ouderschap hebben gekozen, heeft het minderjarige kind feitelijk 2 adressen waar hij zijn hoofdverblijf heeft. Van co-ouderschap wordt gesproken als het kind ten minste 2 nachten per week op het adres van beide ouders verblijft. Aanpassing van beide woningen kan dan aan de orde zijn, zodat het kind in beide woningen kan wonen. Of aanpassing van beide woningen noodzakelijk is, zal verder op dezelfde manier worden beoordeeld als de woningaanpassing van 1 woning. Zo wordt daarbij onder andere beoordeeld in hoeverre verhuizing een optie is. Maar ook in hoeverre de ouder die een andere woning heeft betrokken al rekening heeft kon houden met de beperking van het kind en een adequate woning is gaan bewonen. Als het kind na aanvang van het co-ouderschap pas een beperking heeft gekregen dan speelt dit aspect uiteraard niet. Per kind en per situatie zal beoordeeld moeten worden wat voor het kind noodzakelijk is.

a. Bezoekregeling voor één van de ouders

Het hoofdverblijf van het minderjarige kind zal moeten voldoen om het kind te laten wonen op dit adres. Afhankelijk van hoe de bezoekregeling is vormgegeven, kan worden onderzocht of er noodzaak is om het bezoekadres aan te passen, zodat het kind er kan slapen en verzorgd kan worden (logeerbaar). Is er sprake van een bezoekregeling waarbij het kind niet overnacht in de woning van de andere ouder, dan kan worden volstaan met het bezoekbaar maken van de woning, zoals ook gebeurt als een kind in een instelling verblijft.

Het logeerbaar maken van de woning waar het kind niet zijn hoofdverblijf heeft wil niet altijd zeggen dat bijvoorbeeld ook de doucheruimte wordt aangepast of dat er een aparte slaapkamer nodig is. De noodzaak hiervoor wordt individueel vastgesteld.

b. Het kind heeft het hoofdverblijf in een instelling

Als het kind (dat kan in dit geval ook een volwassen kind zijn) het hoofdverblijf heeft in een instelling, moet het kind in de gelegenheid zijn de ouders thuis te bezoeken. Bij co-ouderschap kan het noodzakelijk zijn beide woningen aan te passen, zodat het kind beide ouders kan bezoeken.

Artikel 55. Algemeen gebruikelijk bij het beoordelen van woonvoorzieningen

Er hoeft geen maatwerkvoorziening verstrekt te worden als het gaat om diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen of andere maatregelen die naar hun aard algemeen gebruikelijk zijn.

In principe zijn verhuiskosten aan te merken als algemeen gebruikelijke kosten. Het zijn namelijk kosten die niet specifiek zijn voor iemand met een beperking en die iedereen geacht wordt in bepaalde levensfasen te maken en te kunnen dragen. Bijna iedereen verhuist wel één of meerdere keren in zijn leven. Bijvoorbeeld bij het vinden van een nieuwe werkkring, gezinsuitbreiding of juist omdat de kinderen de woning hebben verlaten en de woning hierdoor te groot is geworden.

Een verhuizing omdat de woning in verband met beperkingen minder geschikt wordt, kan dit anders maken. Vooral als er sprake is van een plotseling optredende noodzaak tot verhuizen, bijvoorbeeld als gevolg van een hersenbloeding of ongeluk. Ook kan de verhuizing noodzakelijk zijn in verband met de beperking van een kind, terwijl de ouders juist in een voor een gezin met kinderen zonder beperkingen geschikte woning wonen. In dat geval kan besloten worden dat de cliënt in aanmerking komt voor een woonvoorziening ten behoeve van de verhuizing.

Als algemeen gebruikelijk gelden ook woonvoorzieningen die in een normale winkel, bouwmarkt of thuiszorgwinkel verkrijgbaar zijn. Het gaat dan bijvoorbeeld om zaken als:

- een inductiekookplaat of keramische kookplaat;
- een 1-hendelmengkraan;
- keukenapparatuur;
- een verhoogd toilet;
- een airco;
- vervanging van stoffen meubilair door glad meubilair;
- sta-op stoelen.

Het anders organiseren van het huishouden, waarbij gezinsleden hun verantwoordelijkheid nemen in het verlenen van gebruikelijke hulp, kan betekenen dat bepaalde woonvoorzieningen niet noodzakelijk zijn. Hetzelfde geldt voor het gebruik van de woning door de cliënt zelf: door het verplaatsen van functies in of naar (andere) vertrekken of door het aanbrengen van simpele aanpassingen (denk aan het zittend aan de keukentafel voorbereiden van maaltijden) kan de zelfredzaamheid in bepaalde gevallen al aanmerkelijk verbeterd worden.

Ook een boodschappenservice of maaltijdvoorziening kan ertoe leiden dat een woningaanpassing niet of slechts beperkt noodzakelijk is.

Artikel 56. Algemene voorzieningen

Er is geen sprake van algemene voorzieningen in relatie tot woonvoorzieningen. Wel kunnen algemene voorzieningen op andere terreinen een woonvoorziening (met name een verhuizing) in sommige situaties overbodig maken.

Bijvoorbeeld in de situatie dat cliënt wenst te verhuizen in verband met beperkte participatiemogelijkheden, kan het lokale welzijnsaanbod een mogelijkheid zijn om cliënt hierin tegemoet te komen.

Artikel 57. Woningaanpassing

Een woonvoorziening in de vorm van een woningaanpassing kan bestaan uit:

- bouwkundige ingrepen, zoals het verwijderen van drempels, verbreden van deuren, aanpassen van sanitaire ruimtes en keuken, aanbouwen van een gelijkvloerse slaapkamer en/of badkamer, plaatsen van een tijdelijke woonunit;
- losse woonvoorzieningen, zoals tilliften, aankleedtafels, douchehulpmiddelen;
- hulpmiddelen om een hoogteverschil te overbruggen, zoals een traplift of vlonder;

Als uitgangspunt geldt dat wordt gekeken of hergebruik mogelijk is. Zo ja, dan wordt een woonvoorziening verstrekt in bruikleen. Dit geldt bijvoorbeeld voor tijdelijke woonunits en trapliften, maar ook voor was- en föhninstallaties, aankleedtafels en tilliften. Een voorziening die in bruikleen wordt verstrekt, blijft eigendom van de gemeente. Bij nagelvaste, bouwkundige ingrepen, kan de voorziening door natrekking onderdeel worden van de woning. Daarmee wordt de woningeigenaar ook eigenaar van de voorziening.

Bij een bouwkundige ingreep moet gekeken worden naar de eigendom van de woning. Als dit niet de cliënt zelf is, dan zal ook overleg gezocht moeten worden met de eigenaar van de woning. Die moet namelijk in de gelegenheid gesteld te worden om te worden gehoord. Toestemming van de eigenaar is niet vereist om de aanpassing te kunnen realiseren. De woningaanpassing hoeft niet ongedaan gemaakt te worden als de cliënt er niet langer gebruik van maakt. Wel kan, al dan niet in overleg met de eigenaar van de woning, gekeken worden in hoeverre de aanpassing blijvend benut kan worden. Van de toegekende maatwerkvoorziening maakt ook het onderhoud van de voorziening deel uit. Dat betekent dat het onderhoud van bouwkundige ingrepen voor rekening van de gemeente komt, tenzij dit onderhoud niet anders zou zijn dan waarvoor de woningeigenaar of bewoner van de woning ook al moest zorgen.

Als de cliënt in verband met de aanpassing van de woning tijdelijk elders gehuisvest moet worden, kan hij gedurende deze periode een tegemoetkoming ontvangen voor de dubbele woonkosten.

Bij een aanpassing van de woning wordt altijd uitgegaan van het niveau van een sociale huurwoning.

Artikel 58. Afweging verhuizen of woning aanpassen

Een van de doelen van de Wmo 2015 is, dat cliënten langer thuis kunnen blijven wonen. Dit hoeft niet onder alle omstandigheden in dezelfde woning te zijn. Het gaat vooral om het wonen in een "eigen" woonomgeving. Dit kan dus ook op een andere locatie zijn. Hieruit vloeit voort dat het college afweegt of een woonvoorziening moet worden aangeboden in de vorm van een woningaanpassing of een tegemoetkoming in de kosten van een verhuizing. Aan het maken van die afweging ligt het uitgangspunt ten grondslag dat het college gehouden is om de goedkoopst adequate voorziening te verstrekken. In dat verband onderzoekt het college onder andere de volgende aspecten:

- in de persoon gelegen factoren: wat is de aard van de beperkingen en wat kan er gezegd worden over de ontwikkeling van die beperkingen in de toekomst? Kan van de cliënt in redelijkheid verlangd worden om te verhuizen, bijvoorbeeld op grond van de sociale contacten die hij in zijn woonomgeving heeft, zijn leeftijd, zijn gezondheid? Wil de cliënt zelf liever in zijn woning blijven of verhuizen naar een andere woning?
- is er sprake van mantelzorg die in gevaar komt als de cliënt zou verhuizen?
- kan woningaanpassing een oplossing bieden voor de belemmeringen die de cliënt nu ondervindt. Ook voor de toekomst? Met andere woorden: kan woningaanpassing naar verwachting een duurzame oplossing zijn? Uitgangspunt is hierbij dat de cliënt nog ten minste 5 jaar met de aanpassingen in de woning kan blijven wonen.
- is er op korte termijn geschikte, voor de cliënt acceptabele alternatieve woonruimte beschikbaar? En ook tegen een voor de cliënt betaalbare prijs? En waar? Dit laatste ook gezien in het licht van het kunnen handhaven van de sociale contacten en eventuele mantelzorg. Zijn daar dan sowieso ook nog aanpassingen nodig?
- als er sprake is van een eigen woning: leidt een verhuizing tot een onacceptabel financieel nadeel als gevolg van de verkoop van de huidige woning? Zal de woning naar verwachting binnen een redelijke termijn verkocht kunnen worden?

Als uit het onderzoek blijkt dat een verhuizing geen adequate oplossing is voor de cliënt, zal worden overgegaan tot aanpassing van de huidige woning.

Als uit het onderzoek blijkt dat aanpassing van de huidige woning geen adequate, duurzame oplossing biedt voor de cliënt, zal de cliënt het advies krijgen te verhuizen naar een meer geschikte woning. Aanpassing van de woning is dan niet aan de orde. Een eventueel te verstrekken woonvoorziening bestaat dan uit een tegemoetkoming in de kosten van die verhuizing, althans als de cliënt er ook voor kiest om daadwerkelijk te verhuizen.

Dit is ook het geval als de kosten van een woningaanpassing niet in verhouding staan tot de kosten van een verhuizing en er ook geen objectieve bezwaren zijn tegen een verhuizing. De kosten van de woningaanpassing worden in dat geval afgezet tegen de maximale richtbedragen voor de tegemoetkoming voor verhuiskosten.

Als een verhuizing de goedkoopste adequate oplossing is, maar de cliënt kiest ervoor om toch niet te verhuizen, dan kan hij de tegemoetkoming voor de verhuizing gebruiken om de eigen woning aan te passen. Uit het door de cliënt in te dienen zorg- en budgetplan moet voldoende blijken dat de door de cliënt aan te brengen voorzieningen een duurzame oplossing bieden voor de problematiek van de cliënt. De cliënt komt de komende vijf jaar niet in aanmerking voor een woonvoorziening, afgezien van niet-voorzienbare wijzigingen in de beperkingen van de cliënt.

Als er sprake is van problemen in de zelfredzaamheid of participeren in verband met de ligging van de woning, zal een woningaanpassing geen oplossing bieden. In dat geval kan slechts sprake zijn van een advies voor verhuizing.

Artikel 59. Aanpassingen in een wooncomplex

Woont een cliënt in een wooncomplex, dan kunnen op de persoon gerichte aanpassingen worden aangebracht in de algemene ruimte van dat wooncomplex, om de woning voor de cliënt bereikbaar en toegankelijk te maken.

Als een cliënt woont in een wooncomplex dat specifiek bedoeld is voor ouderen of personen met een lichamelijke beperking, dan mag worden verwacht dat dit wooncomplex voldoet aan de basiseisen van toegankelijkheid voor deze doelgroepen. Dat wil zeggen dat iemand zonder problemen zijn eigen woning moet kunnen bereiken, ook als de betrokkene rolstoelgebonden is. Een woonvoorziening voor de algemene ruimte is dan in principe niet aan de orde. De woningeigenaar is hiervoor verantwoordelijk. Woonvoorzieningen die in de algemene ruimtekunnen worden aangebracht beperken zich in principe tot de volgende voorzieningen:

- het verbreden van toegangsdeuren;
- het aanbrengen van elektrische toegangsdeuren;
- de aanleg van een hellingbaan van de openbare weg naar de toegang van het gebouw;
- het plaatsen van drempelhulpen of vlonders;
- het realiseren van een opstelplaats voor een rolstoel of scootmobiel bij de toegangsdeur van het wooncomplex.

Artikel 60. Woonwagens, woonschepen en binnenschepen

Een woonvoorziening is alleen aan de orde als de woning geschikt is om het hele jaar te worden bewoond. Ook woonwagens en woonschepen kunnen hier onder vallen. Wel stelt het college hiervoor een aantal aanvullende eisen. Dit heeft te maken met het duurzame karakter van woonvoorzieningen. Als uitgangspunt geldt dat de cliënt ten minste gedurende vijf jaar gebruik kan maken van de aanpassingen. Dit stelt dus eisen aan de staat waarin de woonwagen of het schip verkeert. Concreet betekent dit dat een voorziening voor aanpassing van een woonwagen of woonschip slechts wordt verstrekt als:

- de technische levensduur van de woonwagen of het woonschip nog minimaal vijf jaar is;
- de woonwagen of het woonschip ten tijde van de indiening van de aanvraag in de gemeente een standplaats of ligplaats heeft die nog minimaal vijf jaar beschikbaar blijft voor de persoon.

Aanpassing van een binnenschip is mogelijk als de aanpassing betrekking heeft op het voor de persoon bestemde gedeelte van het verblijf van een binnenschipruimte die bestemd is voor het gebruik door de persoon, met inbegrip van een keuken, provisiekamer, toilet, wasgelegenheid, verblijfsruimte en slaapruijnte, met uitzondering van het stuurhuis. Vastgesteld moet worden dat het binnenschip als zodanig te boek gesteld is in het register, als bedoeld inboek 3, titel 1, afdeling 2 BW en ook als binnenschip worden gebruikt.

Artikel 61. Persoonsgebonden budget en tegemoetkoming

Het pgb voor de kosten van aanpassing van de woning wordt bepaald op basis van de door de cliënt in te dienen begroting en offertes. Het pgb wordt gemaximeerd op 100% van de kosten van een vergelijkbare maatwerkvoorziening gedurende de technische afschrijvingsduur van de woonvoorziening. De kosten van een vergelijkbare maatwerkvoorziening zijn bepaald op basis van bestaande contracten met aannemers of marktonderzoek. Wanneer een aanpassing meer kost dan € 20.000,00 zijn twee offertes nodig om te beoordelen wat de goedkoopste optie is.

De dubbele woonkosten en de verhuiskosten worden door het college verstrekt op basis van een tegemoetkoming in de kosten.

De kosten voor de noodzakelijke dubbele woonkosten in verband met tijdelijke huisvesting elders in verband met het aanpassen van de huidige of nog te betrekken woning wordt vastgesteld op de huurkosten van de tijdelijk te betrekken woonruimte.

De kosten voor een verhuizing wordt vastgesteld op basis van de begroting van de cliënt, met een maximum zoals opgenomen in het financieel besluit.

Artikel 62. Periode of duur van de indicatie

De periode waarvoor een indicatie wordt afgegeven is afhankelijk van meerdere factoren, waaronder:

- a. de beperkingen van de cliënt en de veranderingen die zich daarin kunnen voordoen;
- b. de woonomstandigheden en de samenstelling van het huishouden van de cliënt en de veranderingen die zich daarin kunnen voordoen;
- c. de levensverwachting van de cliënt;
- d. de leeftijd van de cliënt.

Ad a.

Bij een indicatie voor dienstverlening is het uitgangspunt dat deze voor langere tijd wordt afgegeven. Uit het onderzoek moet wel blijken dat er sprake is van een stabiele danwel progressieve situatie.

Als sprake is van de verwachting dat de situatie van de cliënt verslechtert, bijvoorbeeld als gevolg van een progressief verlopende aandoening, kan de indicatie eveneens voor langere tijd worden afgegeven. In beide situaties is het mogelijk dat de omvang van de indicatie op verzoek van de cliënt wordt gewijzigd. Is er sprake van een situatie waarbij de verwachting bestaat dat er verbetering mogelijk is in de eigen kracht, al dan niet door inzet van gebruikelijke hulp, (niet-afdwingbare) mantelzorg of algemene voorzieningen, zal de indicatieduur worden beperkt tot de termijn waarbinnen deze verbeteringen verwacht worden.

Ad b.

Als het maatwerk bestaat uit dienstverlening kunnen ook de woonomstandigheden en samenstelling van het huishouden invloed hebben op de indicatieduur. Bij overige maatwerkvoorzieningen speelt dit minder. Als er bijvoorbeeld sprake is van kinderen in het gezin, zullen deze mogelijk naarmate zij ouder worden meer gebruikelijke hulp kunnen verlenen. Ook kan het zijn dat na een beperkte ondersteuning van het gezin, bijvoorbeeld bij het anders organiseren van het huishouden of het aanleren van bepaalde vaardigheden, minder ondersteuning nodig is, omdat gezinsleden meer gebruikelijke hulp kunnen verlenen.

Ad c.

Als er sprake is van een ondersteuningsbehoefte als gevolg van een cliënt met een beperkte levensverwachting, bijvoorbeeld bij een terminale aandoening, kan de indicatie voor dienstverlening worden afgegeven totdat de cliënt komt te overlijden of wordt opgenomen in een intramurale setting in het kader van de Wet langdurige zorg.

Ook hier geldt dat de indicatie tussentijds kan worden gewijzigd als er een wijziging in de omvang van de ondersteuning noodzakelijk is.

Het toekennen van een voorziening voor een langere periode betekent niet dat de cliënt tijdens deze periode een onvoorwaardelijke aanspraak houdt op de voorziening. Het college is altijd bevoegd om tussentijds onderzoek te verrichten naar de vraag of de voorziening nog adequaat en noodzakelijk is of dat het verstrekte pgb nog passend is. Aan zo'n heronderzoek zijn dezelfde inhoudelijke voorwaarden verbonden als bij een onderzoek naar aanleiding van een melding

Hoofdstuk 5 Mantelzorgwaardering

Artikel 63. Algemeen

Een mantelzorger is iemand die minimaal 8 uur per week en minimaal 3 maanden achtereen onbetaald zorgt voor een chronisch zieke, gehandicapte of hulpbehoevende partner, ouder, kind, of ander familielid, vriend of kennis. Een mantelzorger is geen beroepsmatige zorgverlener, maar geeft zorg omdat hij of zij een persoonlijke band heeft met diegene voor wie hij of zij zorgt. Mantelzorg is niet de alledaagse zorg voor bijvoorbeeld een gezond kind. Een mantelzorger kiest er niet voor om te zorgen: het overkomt je omdat je een emotionele band hebt met degene die zorg nodig heeft.

Het college bepaalt jaarlijks hoe de mantelzorgers van de cliënten in de gemeente worden gewaardeerd. De mantelzorgers worden hiervoor persoonlijk benaderd indien zij zich hebben laten registreren als mantelzorger.

Inwerkingtreding:

De beleids- en uitvoeringsregels treden met terugwerkende kracht in werking met ingang van 1 juli 2025.

1. Deze regeling wordt aangehaald als: Beleidsregels maatschappelijke ondersteuning Stede Broec 2025
2. Gelijktijdig met de inwerkingtreding van deze regeling worden de uitvoeringsregels maatschappelijke ondersteuning Stede Broec 2020 ingetrokken.
3. Gelijktijdig met de inwerkingtreding van deze regeling worden de Nadere regels maatschappelijke ondersteuning Stede Broec 2024 ingetrokken.

Aldus vastgesteld in de vergadering van 17 maart 2026.

Het college van burgemeester en wethouders van Stede Broec,

*de gemeentesecretaris,
Mw. A. Huisman*

*de burgemeester,
Dhr. R.A.P. Wortelboer*